

«**Կ**այուսազարդի» գլ-խավոր Տնօրեն Կարեն Կարապետյանը երեկություններին ներկայացրեց իր դեկավարած ընկերության գործունեության 2004 թ. արդյունքները: Ներկրված զազի ծավալները կազմել են 1,3 մլրդ իմ, սղառումն ավելացել է 187 մլն իմ-ով: Բնակչությունը սղառել է զազի 44 տոկոսը, արդյունաբերությունը՝ 32 տոկոսը, մնացածը սղառել են բյուջետային կազմակերպությունների եւ այլ սղառողները: Այս տարվա հունվարի 1-ի դրությամբ բնակչությունը կազմում է 1,3 մլրդ իմ:

2005 թ. իրականացվելիք ուղղմա-
լարական ծրագրերից հիշատակվե-
լին ստորգետնյա զազադահետա-
անների ուժեղացումը, աղաջի
դահետարանի կառուցումը, Ի-
ւան-Դայաստան զազամուտի հայ-
կական հատկածի շինարարությու-
նը, գազաստանան համակարգի
անվտանգության խնդիրների լու-
ծումը: Ունենալով եկու զազատար,
զաջի ստորգետնյա դահետարան-
ներ եւ էներգետիկ հզորություններ,
ըստ Կարեն Կարապետյանի, Դայաս-
տանի դիրեկտոր տարածութանում
ուժեղանում են:

ինի, առա «Դայուսագաղթը» դատրաս է այդ բային: Սակայն Անկերությունը գործարանի մենեջ-մենտով չի գրավի: Կարեն Կարա-լեցյանը կարծի հայտնեց, որ «Նախրիտ» ներկայիս մենեջմենտն ավելի լավ է, քան մինչ այժմ «Նախրիտը» շահագործած օս- երկրյա ընկերություններինը:

«Ազգի» հարցերից առաջինը
Կարեն Կարապետյանին այն Եր, թե
«Ծղաբակահարմա՞ր Եր զազաֆի-
կացնել այն ժեները, որոն ի սկզ-
բանե նախատեսված չէին դրա հա-
մար, դրա հետ մեկտեղ դահանջելով

ЦИФРОВЫЙ

սկագումը հնարավոր է, բայց
ֆիշ հավանական»

«Հայուսակազմություն» ընկերության գլխավոր սուրենք

բնակիչներից զազի անվտանգության կանոնները խախտող աղօրինի գործողություննեւ չձեռնարկել», «Դայուսագագարդի» ղեկավար այդ կաղակցությամբ նշեց, որ իրենց դիմել են խաղաքահնության նախարարությանը, խնդրելով վերանայել խաղաքահնական նորմերն ու կանոնները: Նոր հավասարական այդ փոփոխությունները կատարելուց հետո այդ հարցը կլուծվի:

Մեր մյուս հարցերն առնչվում
էին ներտնային ցանցի կառու-
ցումն իրականացնող ՍՊԸ-ների
հարուցած բազմաթիվ դժգոհու-
թյուններին, մասնավորապես
կաղված դահանջվող մեծ գու-
մարների և ներտնային սղասակ-
ման հարցերում «Դայուսագազար-
դի». դատասխանատվության հետ:
Գլխավոր սնօրենը հայտնեց, որ
285 կազմակերպություններ են
գործում, որոնցից 100-ը երեւա-
նում: «Դայուսագազարդը» չի
ցանկանում մենաշնորհ ունենալ
պահել: Ենք այս խաղաղակերպու-

այստեղ; Իսկ այդ զազագօնութեալ բյունների լիցենզիաները խստացնելու հարցով, որմեսզի նրան դատասխանատվություն կրեն իրենց գործունեության համար, Կարեն Կարապետյանը խորհուրդ տվեց դիմել լիցենզավորող մարմնին՝ խաղաթաշինության նախարարությանը: Ինչ Վերաբերում է Սերժնային ցանցի կառուցմանը, աղա այստեղ նա անհրաժեշտ համարեց դետական Վերահսկողությունը, չնայած դրա համար դատասխանատվություն «Դայուսազագարօս» ստանձնել է: Այդուհանդերձ, դեռևս ճշգրտման հարցեր կան եւ այդ նորատակով լիցենզիայի փոփոխության առաջարկներ են արվել:

ԱՐԱ ՄԱՍԻՔՊԱՆԱԿ

Վրաստանին էլեկտրաէներգիա
ճառակարարելու դայմանագիրն ա-
զարտվում է մարտի 31-ին: Նոր դայ-
մանագիր կնժան համար Ենթա-
ումս քանակցություններ են ընթա-
նում: Վրաստանը դարտաճանաչ
վճարում է եւ այս առումով խնդիր-
ներ չկան: Պարտաճանաչ վճարում
են նաև Հայաստանի արդյունաբե-
րական ծեռնարկությունները: Միակ
խնդիրը «Նախրին» է, որին Կարեն
Կարապետյանը ավելի հանգամա-
նորեն անդրադապէ: Նա նախ-
այն համոզմումը հայտնեց, որ Հա-
յաստանը «Նախրինվ» եւ Հայա-
տանն առանց «Նախրինի» տարբե-
րէկներ են, աղա հոկո հայտնեց, որ
այս ծեռնարկության հարցում դրա-
կան արդյունք կունենան: Հայտնի է,
որ «Նախրինը» խուռը դարտեր ունի
նաև «Հայոռազազարդին»: Եթե
սեփականաեր դառնալը կնշաս-
ի այս ծեռնարկության գործումեռու-
թյանը եւ եթե դա տաճարանական

Մարկետինգի ազակցության ծրագիրն ավարտեց
իր զործունեությունը Հայաստանում

Ինչուս տեղեկացանք ԱՄՆ գյուղ-
դեղաբարձրամենքի Մարկետինգի ա-
ջակցության ծրագրի (USDA MAP)
գրասենյակից, տասներկու տարի գոր-
ծելուց հետո այս ծրագիրը մարտի 31-
ին կավարտի իր գործունեությունը
։ Կայաստանում: Այդ ընթացքում ծրա-
գիրը տեխնիկական, ֆինանսական
և մարկետինգային աջակցությունը է
ցուցաբերել ագրորիզնեսի ավելի
քան 60 ձեռնարկությունների, 25 ար-
տադրական և գյուղացիական կոո-
պերաշիվների, 50 կարկային ա-
կումբների և հազարավոր գյուղա-
ցիական սննդաստությունների ։ Կայա-
ստանի բոլոր մարզերում: Մասնակո-
րակները կերպին տրամադրել են
վարկեր և դրամանորիներ, միջազ-
գային տոնավաճառներում եւ ա-
ռեւտիր ցուցահանդեսներում ներկա-
յակելի են հաւաքայան սննդամբեր-
ին:

Ները, Ծղաստել հայկական մթերի
նոր ռուկաներ մուտք գործելուն եւ ար-
տահանման ուղղվածության զար-
գացմանը: Բացի այդ, Մարկետինգի
աջակցության ծրագիրն աջակցել է
Հայկական գյուղաճնեսական ա-
կադեմիայում ագրոբիզնեսի ուսուց-
ման կենտրոնի ստեղծմանը, Գյուղա-
ցիական ճնշեսություններում ջրա-
յին ռեսուրսների կառավարման հե-
տազոտական կենտրոնին, կիրառա-
կան հետազոտությունների եւ ագրո-
բիզնեսի հիմնադրամին, Դայաստա-
նի գյուղակադեմիայի ագրոգիտաս-
փյուտ դեղարտամենտին, Խորբային
հորերի եւ ջրագծերի վերականգն-
ման եւ այլ ծրագրերին:

Դաղորդագության մեջ նըստ է
նաև, որ ԱՄՆ գլուխեղարտամենտի
մարկետինգի աջակցության ծրագի
գլուխանձնեսության զարգացման

ուղղված ծրագրերն այս տարվա առ-
իից կաշումնակի «Գյուղի զար-
գացման և ագրոբիզնեսի կենտրոն»
դիմումադրամը, որը ֆինանսավորվե-
լու է ԱՄՆ գյուղատնտեսագործության ար-
եւելիքի գյուղատնտեսական ծառա-
գության (USDA FAS) կողմից: Այս
կառուցքը կինի անկախ կազմա-
կերպություն եւ կունենա հոգաբար-
ձումերի խորհուող եւ գործադիր տնօ-
րեն:

Նշեն նաեւ, որ զյուղմթերի արտադրության բոլոր ինչ թե աս հայտնի հայաստանյան ձեռնարկությունները սացել են մարկետինգի աջակցության ծրագրի վարկերն ու մարկետինգային աջակցությունը, եւ Հայաստանին տրվող ամերիկյան օգնության ծրագրերից այն թերեւ ամերիկանականին արդյունի սկածն է:

U.

Կարունակվում են Երդողանի
առաջարկին Օսկանյանի
դատասխանի արձագանները
Թուրքիայում

րանց հակասականությունը պատասխանի
հիմնավորվածության վկայությունն է

Մարտի 9-ի մամուլի ասովիսով և արտգործնախարար Վարդան Օսկանյանը կտրականաղես մերժել է թուրքիայի վարչադես Ռեզեփ Թահիֆ Էրդողանի «Արխիվները բացելու եւ ցեղասովանության մասին դիմումների իսկությունը դարձելու համար դատմագիտական անկանուակալ հետազոտություն անցկացնելու» առաջարկը՝ հայտարարելով. «Պատմաբանները վաղուց իրենց կոսուն ասել են, եւ թուրքիան դեսքուրուեի ցեղասովանության նկատմամբ իր վերաբերմունքը: Պատմաբաններն այլևս անելիք չունեն»:

Պատասխանը լայն արձագանք էր գտել Թուրիյայում: «Ազգը» նախորդ համարում «ՀՅ արտգործնախարարը բուրժական լրատվամիջոցների ու աշխարհական կենտրոնում» խորագրով անդրադարձել էր արձագանքներ:

Դա իիմք է տալիս Սարդնային օ-
ստերկրյա գիտաշխառողներին մե-
ղադրելու՝ ասելով. «Նրանք խուսա-
փում են դեմ առ դեմ դուս գա-
ղամական ծըմարտություններին».
Մեղադրելու առողմով Վերջինին
միանում էրզումի Աքարուրի ան-
վան համալսարանի դասմությա-
ամբիոնի Վարիչ, դոկտ., դրոֆ. Եւ-
վեր Զոնումչուն: Նա նույն «Զամս-
Ե» վկայությամբ, մեկնարանելու
«հայ եւ բուր դասմարանների հս-
մատեղ հետազոտության» մասին
վարչապետ երդողանի առաջարկի
արտգործնախարար Օսկանյանը
դաշտում կրկնել է այն դա-
սախանը, ինչ մամուլի ասուվիսին
սկզել է երդողանի առաջարկին, ա-
ռաջ Դայոց ցեղասպանությունը
«Բաղաթական հարց» է բնութագել
եւ մատնանել է. «Դա բաղաթական
բնույթ ստացակ այն ժամանակ, երբ
թուրիան սկսեց ուրանալ ծըմար-
տությունը: Այդ իսկ դասմառով
հարցին բաղաթական լուծում է դա-
հանջվում»:

Ինչ Վերաբերում է ՀՅ արտգործնախարակի հայտարարության արձագանների բնույթին, աղա դրանք համարվում են թուրքական վարչադեմի առաջարկի արձագանների հետ։ Այս դայընաներում արձա-

զանցները հակասական բնույթ են ստանում: Խնչոն: Մինչ հարցին դասախանելը նշենք, որ վարչադես եղողանը ցեղասղանության հարցում անկանխակալ հետազոտության առաջարկով Դայաստանին դիմելիս սեփական արխիվները բացելու առաջարկ էր արել նաեւ այն երկրներին, որոնք խորհրդարանի մակարդակով ճանաչել են նաեւ Դայոց ցեղասղանությունը կամ դահանջում են, որ Եվրոպիության հետ բանակցությունների ժգանակ-ներում թուրքիան ծանաչի:

Վերջերս այդ երկրների շարժում հայտնվել է Գերմանիան, ուստի միանգամայն տրամաբանական դեմք է համարել «արխիվները բացնութեառանի պահառակնեն իա- ղանության փաստը, այնուաւես նիվ, Սարցնայի խոստուկան թյամբ, չեն արժանացել օսարեցյա զեք մեկ գիտնականի ուսադրությանը:

ցելու» Երդողանի առաջարկիս հա-
ղորդագրությամբ Թուրքիայում գեր-
մանական դեստանատան արձա-
գանքը, որի մասին մարտի 11-ի հա-
մարում տեղեկացնում է ինտերնետա-
յին «Սանսուրսուզ» թերթը: Ըս-
դրա, հաղորդագրության մեջ աս-
վում է. «Գերմանիայի արխիվներում
դահլիճանվող բոլոր փաստարդե-
րը, գերմանական արտաժին գերա-
տեսչության խաղաթական արխիվի
վարչության դաշտոնական փաս-
տարդերով հանդերձ, առանց սահ-
մանափակումների բաց են բոլոր
ուսումնասիրողների առջեւ: Փաս-
տարդերի ամբողջությանը կարելի
է ծանոքանալ Բենինի խաղաթա-
կան արխիվի ընթեցանության
սրահում: 1998 թ. բոլոր փաստարդ-
երը միկրոֆիլմի տեսով տամադր-
վել է Դայաստանին, եւ Թուրքիան
սացել է դրանց դաշտեները»:
Այլ կերպ՝ եթե ՀՀ արտգործնա-

Խարարի հայտարարությունը Եր-

Документация

Տեղակ էի, որ շատոնց այդ տեսակ հարց կար՝ Մելգոնյան կրթական հաստատությունը լուծարելու կամ կավածին մեկ մասը շահավետ զնով վաճառելու, կամ Կիդրոսում նոր հողամասի վրա ավելի ժամանակակից ժեներ կառուցելու...

Սահոգությունը տանամյակներու անցյալ ունի: Բայց միայն մի խնի տարիներեւ ի վեր արդեն որոշակի խոսկում է հաստատությունը փակելու մասին: Եվ այդ առիթով խոսակցությունները տարածված են սփյուռքով մեկ եւ նույնիսկ մեր նորանկախ հանրապետությունում, մանավանդ մշակորական կոչված ցըանակներու մեջ ալ խոսակցություններ եղան. կարծեմ, Դայաստանի դղրցներու փակվելու եւ բացվելու, ինչդես ասում են «զիտուններ»՝ «օլյշիմալացման», ուսուցիչները աշխատանից զրկելու հարցերը լուծեցին, կարծեմ դեռությունը հաշվի է առնում տարբեր կարծիները, իհմա էլ ժամանակ են օժնում Աթոռուանի հարցու գործ-

սիլը: Մելգոնյանցի մըն եմ, քայլ
կարողություն չեմ ունեցել զոնէ
Մելգոնյանէն ուսման ավարտա-
կան վկայականը նվաճելու: Այս-
դես որ խոսս հավանաբար թերի
ըլլա: Ներողամիտ եղեք: Մելգոնյա-
նը գիտեմ այն չափով եւ տարիներու
վիճակով, երբ ես ապրել եմ այն-
տեղ: Մելգոնյանը ես միշտ հիշել
եմ: Կարծես աշխարհ եկած ըլլայի
Մելգոնյանում:

Անցյալ տարի անծանոթ հայ մը
ինծի զանգահարեց եւ ըսավ, թէ
ինըն ալ մելգոնյանցի է եւ ուզում է
ինծ հետ խոսիլ Մելգոնյանի մա-
սին: (Ըսի-ըսավներու ժամանակն
էր:) Արի, ասացի: Եկավ. մոտավորա-
դես 40 տարեկան, բարձրահասակ,
առողջ տեսնով, համակրելի անծ
մըն էր: Ըսավ, թէ մասնագիտու-
թյամբ բժիշկ է, բայց կարծեմ, ը-
սավ, թէ բժիշկ չի աշխատում: Խնդր-
ցի նոսել բազկարոռում: Սուածի-
նը ես սկսեցի խոսիլ եւ հարցում մը
օրի իրեն. «Դայաստանո՞ւմ ես առ-
րում»: «Այո,- ըսավ,- ընտանիքին
հետ»: Կինն ալ մելգոնյանցի էր: Սո-
վորել էին 60-ական բվականնե-
րուն: Բարձրագույն կրթության վկա-
յականը սասցել էին հայրենիքում
եւ հաստավել Դայաստանում: Երկ-
րորդ հարց. «Թեզի հետ Մելգոնյանը

Ե ՄԵԼԳՈՆՅԱՆԻՆ, ԱԵՐՈՂԱՄԻՑ Եղեմ,
որ արտագրեմ նախորդ՝ հողվածիս
այն մասը, ուր դաշմում եմ ՄԵԼԳՈ-
ՆՅԱՆԻ իմ առաջին օրվա կյանքս, իմ
առաջին հանդիդուամ մելգոնյան-
ցիներու հետ:

Այդ տարին՝ 1934 թվականի օգոստոս ամսին, ես 11 տարեկան երեխա՝ նավով հասա Կիլյռու: Ինձ սղասող կար, Վերցուցին եւ բերին Մելգոնյան վարժարան, որ դաշտույա մը արձանագրեց գալուաստ եւ մի ժի հետո ինձ տեղավորեցին փոստաւար ավտորուամ եւ ծամփա ելանք դեղի սարեց: Կիլյռու կղզին հարավից՝ ավելի քանը լեռներով շրջափակված է, իսկ կենտրոնը, որ կա մայրաքաղաք եւ մեր դպրոցը, ցած հարքավայր է, ամունը՝ այս տու եւ չոր: Ուժեն ամառները, արձակություններում, դուրցը դադարում էր գործել եւ երեխաներուն հավաքում էին եւ քարձանում սարեց: Եվ մի քանի ամիս երեխեց մաֆուս եւ հով օդի մեջ հանգստանում էին: Այդ տարին օդափոխության համար աշակերտությունը տարել էին Կիլյռուի հյուսային կողմը՝ ծովափ, մի հունական վանք, որ կոչվում էր Զարավայի վանք: Աղջիկներուն տեղավորել էին դարսադաշտա վանքի խուներում,

Եթ, կողմ-կողմի նատեցից մի բան
հայրու հոգի: Եաս մասհոգ էի եւ
տագմատած: Շի զիտք ինչ դեմք է
հրամցնեն ուտելու: Ես եաս մասհած
ուտող էի: Մոր դատրասած ճաշե-
րեն զատ, որոնց վարժմէլ էի ծնած օ-
րես, չի կարող ուտիս բան ուտել դժ-
բախտաբար: Ես եթ մի բան չէի կա-
րող կուզ տալ, վերջ, անկարելի է ու-
տել: Իմ բախտս այդ օրը ճաւա կերա
ուտախությամբ: Մել ուսդ էր ծիբա-
յուղով, իսկ միրզը, որ օրական մի
անգամ էր տրվուա, ձմեռով էր: Ուտախ
էի, որ ուսդ էր, մոր դատրասածի
ման: Պարզ ճաւ, բայց ուտելի, եւ
ուտախ էի, որ կըսացա: Դետազայում,
այնիան տարիներ, որ ապրել եմ Մել-
գոնյանուա, ճաշերում մեծ մասը չէի
կարողանուա ուտել եւ բավարարվուա
էի հացով, իսկ ընթրիիին՝ հաց եւ
միրզ, որ կամ նարինց մըն էր, կամ
ճուր մը եւարուա: Ծառահամապա-

ճութ մը խաղողի: Դժբախտաբա
ւաս էի տանջվուա այդ Վիճակես:
Շուշօս մյուս տղաքը հաճուցնով ու-
տում էին իրենց մատուցվող ճաւը, որ
թե բանակով քավարար էր եւ թե սնն-
դարար: Նրանք նորմալ սնվուա էին,
առողջ էին եւ եռանդով լեցում, ես
թուլությանս դաշճառով նույնիսկ
դասերս կարգին սորվելու ուժ չու-
նեի: Չէ՞ որ ոտեղն ալ սնունդի կա-
րի ունի: Ինչ որ է, շարունակեմ: Գի-

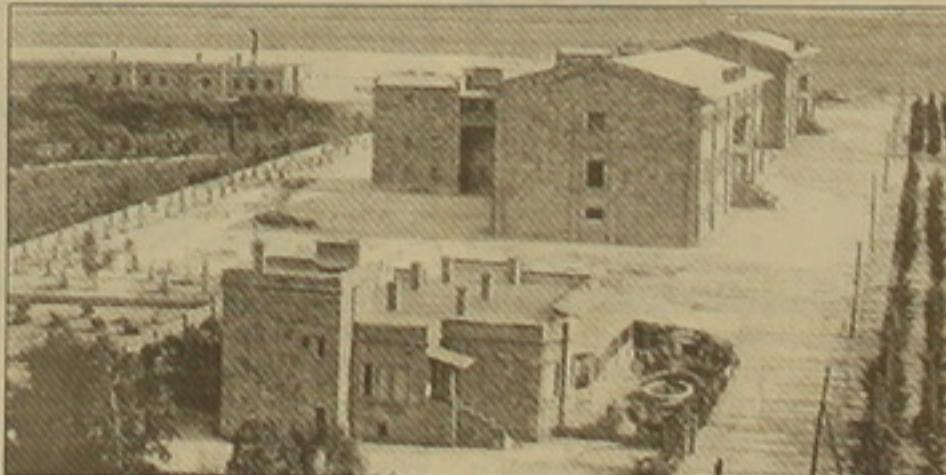
շաղություն գրավել, բնազդաքար համակիրներ գտնել: Մի նկարչական տեսք եւ մատիս ունեի եւ սկսեցի վաճեց նկարել: Անմիջապես ըուզու հավաքվեցին, եւ ես նկարու էի, իսկ երբ չեր ստացվում, եղած դատում էի եւ նորը սկսում: Մեկը ըսակ, որ երե այդուս շարունակեմ, ըուտով նկարչական տեսք չեմ ունենալու: Դասկացա, որ սխալս էտելու համար ուժին չգործածելս ինձ դրել եր անհերթը վիճակի մեջ: Ծուռով լուս տարածվեց, որ նորեկը նկարիչ է, եւ մեր նկարչության ուսուցիչը՝ Առաքել Պատրիկը, որ ինից էլ մեզ հետ հանգստանում եր վաճում, իր մոտ տարավ եւ սկսեց ինձմով հետարրեվել, եւ ես զգացի, որ արդեն գտել եմ դաշտան մը, ավելի աղափով եմ: Անհավասիկ մեկ օրվա դամությունս:

Սի բաց էլ ասեմ Եւ այդ մեկ օրվա
ղատմությունը փակեմ: Առավելուն
նկատել էի, որ մի քանի «դուռակներ»
արելին հանգած էին չորանալու
համար: Գիշերը կային երեխաներ,
որ լունի մեջ իրենց դեսքը չեին կա-
րողանում դահել: Այս որ տեսա,
սարսափեցի: Ամեն գիշեր նեյլուց
առաջ սարսափում էի՝ մասելով,
որ հանկարծ ինձ հետ ալ այդպես
բան չղատահի: Այս ալ նոր տագ-

Նայ Ծկարագրեմ մեր բնակա-
վայրը: Մեզգոնյան կրթական հաս-
տառությունը համայիր մըն է, հիմ-
նական կառուցները՝ երեք հարկա-
նի երկու ժեներ, կառուցված դեղին
կրթարից: Առաջին հարկը՝ ճաշա-
րան, երկրորդ հարկը՝ դասարաններ,
երրորդ հարկը՝ Շնչարան: Մեկ ժեներ
մանչերուն համար, մյուսը՝ աղջիկ-
ներուն: Հենցերու առաջը՝ եղենի-
ներու լուսակներով: Դատով ժեներ
ամուսի ուսուցիչներու համար, ո-
րոնի դիմի փափագեին մնալ դղրո-
ցի սահմաններում: Խոհանոցի
ժեներ, դարենի դահեսի համար
ժեներ, լվացքառուն լվացարութի-
ներու համար, հիվանդանոց, ազա-
րակ, խաղավայրեր՝ ֆուտբոլի, բաս-
կետբոլի, Վոլեյբոլի, թենիսի դաշ,
եւ մանավանդ դղրոցի հյարժու-
թյունը, եւ կարծեն գինանան դա-
ձած, երկաթբետոնից սարված
ջրամբարը, որ կարծեմ կղզիի ամե-
նաբարձր կառուցն էր այդ տարինե-
րում: Կային նաև արհեստանոցներ,
ուս այն աշակերտները, որոնի հա-
շակում չունեին ուաման, կարողա-
նային արհեստ մը սորվիլ, դառնալ
իերձակ, ատաղձագործ կամ «տո-
կառ» («բորնօմի»): Անուուս, մաս-
նավոր դիմի հիւեմ բարերարին հա-
մար կառուցված գեղեցիկ վիլյան,
որդեսզի բարերարը երբ փափագեր,
լարողանար տարվա մեջ որու ժա-
մանակ աղրիլ «իր երախաններուն»՝
որբերուն հետ: Բարերարը բնակվում
է, մինչեւ մահը, եզիմտուի Ալեք-
սանդրիա բաղադրում:

Հաստատության տեղ ընտրված էր Կիկոսիա մայրաքաղաքից մի քանի հիլոմետր հեռու: Գրեթե լրիվ ամայի արածության մը վրա: Այդ ամայու- յունը գրեթե ամբողջ Կիլյուսի աշտավայրն էր՝ արեւելին արեւ- ուտի շրջապատճեած ծովզեցերեն արձրացող լեռներով: Բարերարը՝ դա Կարաղես Մելգոնյանը իր արսությունից ոչ մի քանի չեր նախել, որուսացի 1915 թվականի այ որբերի համար ստեղծեր աղաս- տան մը, որում նմանը չկար ա- արհում: Դա բարերարության ովկագործոց մըն էր: Մելգոնյան կր- սկան հաստատության սահման- ուր ծեսված էին փառակա ցանկա- ատով, որ եթե մեկը ուզենար, դժ- ուր չեր հաղթահարելը: Փառակա ստատությունը քենամիներից աւտավանելու համար չին, ոչ ալ գգելու համար աշակերտներում ուս զալը հաստատության սահ- մաններից: Կիլյուսի ժողովուրդը ուս բարի եւ առաջինի ժողովուրդը՝ հակ եթե հանկարծ աշակերտի մը լվին փէեր դուս զալ ցանկապա- ց՝ ինչ անելու կամ ո՞ւ զնալու մար ամայի դաշտավայրին մեջ: Եթեմ անցնուած էին փառակա հերից ն կողմ, քանի մը մեր դարձա- ս անցած ըլլալու համար: Այդ ա- յի տարածության մեջ հաստատու- ս ամենամոտիկ քանկավայրը բագուշակ բռնտանոց մըն էր մի ս կիլոմետր հեռու, ըլլուներում ս՝ օժանողն էր, եւ ուսի հորահս

7 ՀԱԿՈԲ ՀԱԿՈԲՅԱՆ ՏԵՂԳՈՎԻՍԱԿ ԿՐԹԱԿԱՆ ՀԱՍՏԱՏՈՒԹՅՈՒՆ

ՄԵՂՈՆՅԱՆ ԿՈՐԹԱԿԱՆ ԽԱՍՏԱՏՈՒԹՅԱՆ ԻԻՆ ՀԵՆՔԵՐԸ:

ավարտած եռ դասարանեղ բանի՝
հոգի կա հիմա Դայաստանում»:
Պատասխան. «Ոչ ո՛՛: «Դա էի ու-
զում իմանալ», - ասացի: Ես դեմ եմ
Մելգոնյան հաստատության լուժա-
րելում: Զանի որ կտակը կա, շար-
ժառիքը մնում է, Մելգոնյանը դեմք
է տեղափոխվի: բութ մատով օքան
ըրավ լուսայն՝ «այստեղ»: Այսինքն
հայրենիում: Ես ալ այդուս եմ
մատառամ, օսի, արդեն բարերար ու-
զում էր, որ հաստատությունը հիմն-
վի հայրենի հողին վրա: Անունը,
20-ական թվականներում դա հնա-
րավոր չէր, բայց հիմա հնարավոր է
եւ որբերու դակաս չկա հայրենի-
ում, եւ հավանաբար միշտ էլ լինե-
լու է: Գիտերիկ դրորոց մը, որիան
ալ որ ուսախ տեղ մը չէ, բայց ծնո-
ղազուրկ երախսայի մը համար՝ ան-
ողական եւ անօգնական, ան-
ունուն, երկնային բարի է: Այստեղ
ես ուզում եմ Բարեգործականին
հիշեցնել, որ եթ հայությունը շա-
րունակելու է գոյատեւել, միայն
հայրենի հողին վրա հնարավոր է
այդ բանը: Սփյուռք դատապար-
ված է: Ամեն մարդ ազատ է ապրելու
համար ընտելու իր ուզած տեղը:

Ամերկայի խոսակցեցին. Իհ-
ոռողություններ swarԵր swarհներու
Մելգոնյանի կյանեն: Առաջարկեց,
որ մի քան գրեն միհասին, քայլ մեկ
է ինձ չայցելեց:

Մելգոնյանի իմ 7 swarհներու
պյանս անջնջելի հետ է բողել
վրաս եւ վստահարա՛ իմ հետ սովո-
րոյ դասանիներուն եւ դարմանու-
հներուն Վրա նույնուս: Գրաներու

1934-ի օգոստոս ամսից սկսվեց լյանմբ Մելգոնյանում: Թեեւ ես ի խանի ամիս առաջ հրատարակած մեկ հոդվածի մեջ արդեն գրել եմ այդ մասին, բայց այս հոդվածին մեջ, որ հիմնականում վերաբերում

իսկ մաները վաճեն դուրս՝ դաշտին մեջ, զինվորական վրացներու տակ, որ կարելի էր 20-ական մանչ տեղապորել՝ գիշերայի համար:

Կանցը մի գեղատեսիլ վայր էր, մի փոքր բարձունշին՝ անմիջապես կախված ծովի մատու ջուտերուն վրա: Կանի տակ կար մի փոքր խարայր, ուր կար մի դումուր, հազիվ նկատելի բաղր, վճիռ զուր, որ հազարվուած էր փոսի մը մեջ: Տղերի լրանները ծովից մի բան-երեսուն ների վրա էին: Ծովը ինձի համար ուրություն չէր, բանի որ ես զայխ էի ծովի մյուս կողմը գտնվող եզիդոսութիւն Ալեքսանդրիա բաղադրից, ուր ծննդել էի: Երբ մեզ բերող ավտորուած ուժեցավ եւ կանգնեց, անմիջապես լուսաներու մի խոսքը ցըաղատեց աղադից եկած մարդաբարձ: Այդ դահը ամբողջ կյանքի չեմ մոռանած: Խոսքը մը դատանիներ: Առաջին անը, որ տեսա, ցցնիչ էր՝ բոլորի լոլիսները խուզված էին: Իմ ալ լոլիսս խուզված էր, բայց այդուս ուրմբով, հազար կարծ շավկարներ, անդալուներով եւ նույն գույնի ծմրած շաղիկներով (իո չէին արդուելու), ինձ էին նայում: Ես տեսակ տագմաղայից զգացում մը ունեցի առաջարկ անունը՝ մի հայուս անունը:

ա, որ բոլորովին անծանոք մի հա-
ստականության են հանդիպում եւ
ս ալ իրենց մաս են կազմելու ու-
ղով՝ կնյած գլուխով, սանդալով,
արագի նման շաղիկով եւ կարծ
ալվառով։ Այդ հիւողությունը ավե-
լուս կաղուած է նացիստական
ամակենացրնացման ճամբարնե-
րու կալանավորներու լուսանկարնե-
րուն։ Բայց բոլորը հայեր էին, հայ
ժողովական։ Մի իիչ հետո, ևանի որ մայրա-
կան էր տր, փողահարց՝ մի ուանող,
ևնի որ դդրոցը ուներ փողային
ուրծիներու նվազախումբ, հատուկ
ուղեղիով մը ազդարաեց ընթրիի
ամօք։ Գնացին ճաշելու բացօքյա:
թկար սեղաններ, երկար նստարան-

Եթզ Վրա հասավ: Խոկն փողահարը
մի ոսիծ մեղեղիով ազդարարեց, որ
անկողին մանելու ժամանակն է: Բո-
լորս հավաքվեցինք եւ դեմք է աղո-
թինք բնելուց առաջ: Բայց այդ ա-
ռաջին օրը միայն դարձ, սովորա-
կան աղորք չէր: Մեր հսկիչ ուսուցի-
չը հայտարարեց, որ դիսի «Տեր ողոր-
մեան» երգենք, որովհետեւ մոռցա ը-
սելու, որ բարեւար Կարապետ Մելգո-
նյանը վախճանված էր, եւ իր աջու-
նը դազաղով, հենց այն նակով, որ
ես զայխ էի Եգիպտոսից, այդ նա-
կով ալ տեղափոխվում էր Կիլրոս եւ
դեմք է բաղվեր Մելգոնյանի աղօ-
կանց եւ մանչերու տեմերում արան-
ջը՝ բակին մեջ: Եվ, ահավասիկ, գի-
շեած ես ու ուժեղ եմ: Մասնաւո՞ւ ասու-

Եթե է, ես, որ մինչեւ Մշլգոնյան գալս
նում էի մորս հետ, մորս փաքար-
ված, մի ժիշտ հետ դեմք է անկողին
մնենի առաջին գիտեց հարազա-
ներես հեռու, մինակս եւ, ահավա-
սիկ, մութին մեծ, բացօքյա երկինի
ակ: «Տեր ողորմեան» հնչուած էր, չեմ
գիտեր ինչողես ըստմ, մահվան եւ
ուուզի երգ: Միւս էլ «Տեր ողորմեան»
խոսր է, այդ սրանչելի, հիմնի դես
որգը, ամենահայկական երգերեն
եւելը: Վիշտի երգը: Բայց ոչ մեկ տեղ
սյովողես... ասդազարդ, սեւ երկին,
մայակի դաւաշին մեծ ծովեն եկող
այներց իրաւ միանալով, կծկված
և տփորված հայ դատանիներ,
տեղծվում էր չըստմ չարագուաւակ,
այց ողը՝ հայ որբերուն երկրորդ ան-
ամ կորցրած «հոր» համար: Աղոր-
ան Վերջ մատն Վրանները բնելու: 40
Երան ամեն գիտեր բնելուց առաջ երգե-
ր էին «Տեր ողորմեան»: Ես դեմք է
ուսուն անկողին մեծ նուի ինձի տա-
կից տղու մը հետ՝ ամեն մեկու
ուուզօք անկողինին հակառակ կող-
դը: Վրանին մեջ կար մի զազի
սմբ՝ Վրանի կենտրոնական սյու-
ն կախված: Վրանները ամեն կող-
ուուց բաց էին: Իմ անկողինը Վրանի
մէկ ծայրն էր: Ես առաջին անգամ,
տեմն, չէի բնուած տան մեջ: Կախե-
ամ էի, բայց ինչ անեի: Շուտով բնե-
ն բոլորը: Ես կախես ծեռերս մեկ-
ուուցի կողի մահճակալը, որ տա-
ս էր տր, եւ բռնեցի բնած տղայի թե-
րգ, որ բանի մը կառչած զլամ: Երգը,
ես ալ արդեն տա հոգնած
, բնել էի: Առավույյան նորից տե-
րորի կանչով վեր կացան, անկո-
նները հակաբեցին: Մեզ տարին
պուտ լողանալու, անուուս, հակո-
ւոյյան տակ: Ես լողալ չէի իմա-
ամ եւ եղերին մոտ հանկարծ սայ-
սեցի խորունկ ծովը եւ չեմ գիտե-
չողես կրցա կառչի ժայուից: Կր-
չի նեռովեւ, եւ... մերկնեցի:

Նախաճաշից հետո ազատ կնքված է առաջարկը:

U tghg

5 Կիլոմետրի Վրա՝ գիտեինք, որ կար բռախտանոցը։ Աւակերտությունը լիիվ կտրված է մարդկային հասարակությունից։ Դասարակությունից մեզի այցելում էին ուսուցիչները, որոնք գիտերուա էին բաղադրի իրենց ընակարաններուա։ Դաստառությունը ակամա նմանվում է կալանավորներու ճամբարի։ Խնդրում եմ մեղադրական նույզ անգամ չտեսնել խոսերուս մեջ։

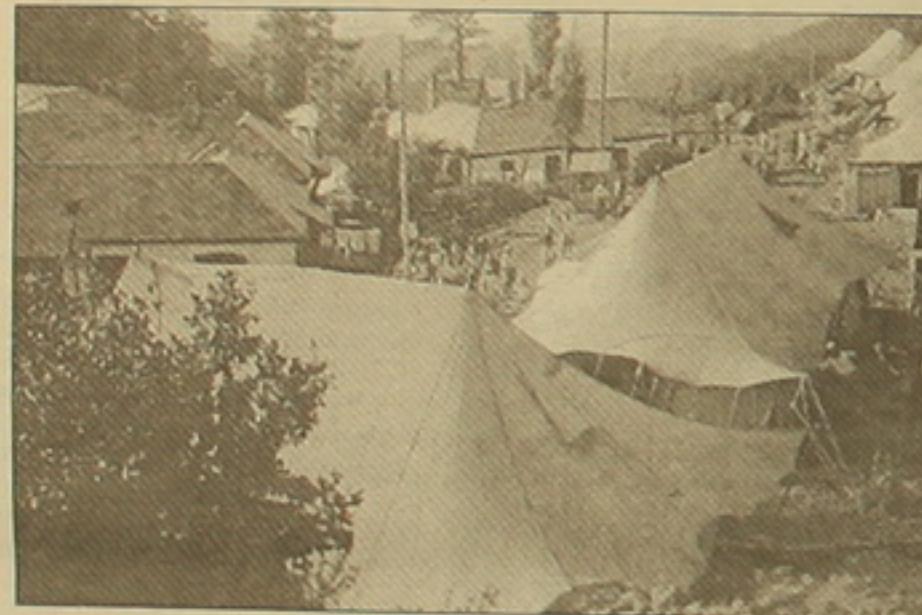
Սկսեմ ղամբել մեր Մելգոնյանի
կյանքի մասին: Մելգոնյանում՝ դդ-
րոցի Մերժին կյանում ժիրում է
կարգադրահություն, որ խիս կարե-
լի չէր կոչել, որովհետեւ որեւ մեկը
չէր մշածում կարգ խանգարել: Or-
վա ժամեր ծրագրված էին՝ առա-
վոյցան ժամը 6.30-ից մինչեւ գի-
շերվա ժամը 9.30-ը՝ դասեր, սենյակ,
սերտողություն, զրոսանե, նորից
սերտողություն եւ ննջարան: Աս-
քողոյ ուսամնական տարին մինչեւ
արձակությունը՝ 3 ամիս սովորա-
բար ամառանոցային մի վայր տե-
ղափոխվելը, սովորաբա՝ մի ան-
տառապային տեղ, Վրաններու տակ: Դո-
րոցում բնություն չկար: Ֆիզիկա-
կան դասիներ չկային, ավելի ու-
ժե տղերը չեին ճնշում իրենց ավե-
լի բույլ ընկերներին: Փոխարենը
առ սիրված էր «Եզզվակոյի վր»՝ Վի-
ճարանությունները: Բայց՝ անքա-
սիր հայերենով. Մելգոնյանում
«ժարգոն» չկար: Իրար հայիոյել
չկար: Դորոցը, կրնան ըսել, մեծ
ընտանիք մը էր կամ փոքր դետո-
րյուն մը իր հղաքակներով: Ավելի
լավ դատարասություն կյանքը շա-
րունակելու ավելի մեծ ընտանիքի
մը մեջ, որ է ու ժողովություն եւ հայ-
րենիդ, չըս դասկերացնում: Մել-
գոնյանցին մի օր դեմք էր վերածվեր
հայաստանցի:

Քանի որ խոսում եմ Սելգոնյանի մեր կյանքին մասին, չեմ կարող չանդրադառնալ մեր ուսուցիչներուն: Բայց չորս օսար լեզուներու ուսուցիչներեց՝ արաբերենի, հունարենի, անգլերենի, ֆրանսերենի, մյուս բոլոր ուսուցիչները հայեր էին: Մեր ուսուցիչները մասնագիտությամբ մանկավարժներ չէին: Առաջին ուսուցիչները, որոնց հավաքվել էին Սելգոնյանում, չեմ գիտե՞ անունները, բայց գիտեմ, որ անոնց հայ մասվորականներ էին, որոնց նույնության մասին պատճենը հայության մեջ պահպանվել է մասնաւոր կերպով: Այս առաջին ուսուցիչները եւ չեմ ծանաչել, բայց իհեվում էին. ամենանշանավորները՝ Յակոբ Օօշականը եւ Կոմիտասի աշակերտ, Ծանավոր «Օռորի» հեղինակ Բարսեղ Կանայանը: 1934-Են վերջ ամենամեծ, նշանավոր հայը Եղիշենից ազատված մեր մեծագույն քանաստեղծ Վահան Թեմեյանն էր, որ 1935-36 թվին եկավ Սելգոնյան, եր 8-ամյակից ողբոցը վերածվեց 10-ամյակի: Ավելացված երկու դասարանները կոչվեցին Վարժադեմանց: Իրեւ Վարժադեմանոցի սնօրեն հրավիրվեց մեծագույն քանաստեղծ Թեմեյանը, որ մանավանդ երկու տարի հայ գրականություն դասիստուս Վարժադեմանոցում եւ մեկնեցավ դդրոցեն: Անոււել, իր աշակերտները քայլավոր եղան ունենալով այդոյիսի ուսուցիչ մը: Ինը այնտան ինչ էփկեց աշակերտության հետ, որ իր մեկնիլ նկատելի չեղավ: Բայց Սելգոնյանի աշակերտներում համար Վահան Թեմեյանից ավելի սիրելի գործ չկար: Եր աշակերտները հասնում էին 7-րդ դասարան, սկսում էր Վահան Թեմեյանի դաստանունքը: Տարի ոն

ամբողջ Կահան Թեթյանի բանաստեղծություններու գրեցը գրադարանից Վերցվում էին և ամբողջ տարին դառնում էին 7-րդ դասարանի աշակերտներու սեփականությունը։ Մեր դասանեկությունը սկսում է Կահան Թեթյանը անզիր անելով։ Արեւլահայ, արեմտահայ բոլոր հայ բանաստեղծները մենք դաշտում էինք, բայց Կահան Թեթյանը ուժից տեղ ուներ մեր սրբություն։ Եթէ մանավանդ հայ սղոց նպիր-կած իր բանաստեղծություններով։ Մենք զգութ էինք, որ ինքն ալ որք էր ինքը որբերու բանաստեղծ էր, ինքը մեր հայրն էր։ Անոնք, իր սիրային բանաստեղծությունները, իր հայրենասիրական բանաստեղծությունները, «Եկեղեցին հայկական»-ը ըստ, «Դայու հնզին» ըստ, ինքը աննման էր։ «Զու հիւատակդ այս

Ետինի»-Ը կարծեմ ամեն մելգոնանցի կարդացած էր: Ուսեմն շատ չեղուանամ ըստիմես, այդ ամառ մելգոնյանցի մի տանի տղավարի բարձր դասարանից, կրնամ անունները հիշել, որոնք բոլորն ալ հետագայում զբաղվեցան գրականությամբ, որուեցին ծեռագիր մի թեր՝ «Իրաւարակել»: Գրիգոր Ջեհեյան, Սմբատ Տովլարյան (Տերունյան), Կայծակ Լեփեզյան, Վրույր Դարբնյան, Սկրտիչ Սողիկյան, եւ ինձ էլ մասնակից դարձրին այդ շաբաթը թերի իրաւարակման: Իմս՝ թերի, որ տես մըն էր, շաղիկը ծեռավորելն էր: Թերը կոչվեց «Վրան թեր»: Պետք է կոչվեր «Վրանաթեր», տանի որ աղբուած էին վրաններու տակ: Ինչ որ է: Թերը կարդում էին աշակերտները: Թերին լուս ընծայվիլը դադարում էր, երբ վերադառնում էին տաղաֆ սկսելու ուսումնական նոր տարին: Մի անգամ Երևանում ինժնաւարժի մեջ, ուր նաեւ Ռազմիկ Դավոյանը կար, ասացի՝ Ռազմիկ, ի՞ն ծանոթացնեմ կողին նստած ընկերոջ՝ Սկրտիչ Սողիկյանին: Սելգոնյանցի ընկերոջ, որուն չի տեսել 1941 թվից եւ հետո էլ չտեսա: Ռազմիկը՝ «Ոհ, ասաց, - Սկրտիչ Սողիկյան, ընորհավորում եմ, ու Հելիի անգլերեն բնագրից բարձրանությունը շատ հավանեցի»: Իսկ Ռազմիկը ամեն մարդու չեր հավանում: Սկրտիչ Սողիկյանը շատ ուսախացավ եւ ոյլված էր: Ես ալ շատ ուսախացա եւ հղարս զգացի: Մի օր Ռազմիկին, որուն հետ հարեւաններ էին կոմիտասի Արամ Խաչատրյան փողոցի վրայի տեսնուած 18 տարի, ցույց տվի մեթենագրված բանաստեղծություններու մի տրցակ արեւահայերենով: Մի տանի օր հետո Ռազմիկը ըսպավ, որ հավանել էր բանաստեղծությունները եւ դատարանագործի արեւահայերենով: Մի տանի օր հետո Ռազմիկը ըսպավ, որ հավանել էր բանաստեղծությունները եւ դատարանագործի արեւահայերենով: Այս հարցին մեջ «լավություն» ընողը չեր Ռազմիկը, եւ իսկաղես ալ Կայծակ Լեփեզյանին գիրը իրաւակվեց եւ գրին շաղիկն ալ ես ծեռավորեցի: Զնոնամ այս գործում «Ֆելքի» բարեհոգությունը: Վրույր Դարբնյանը կատարելաղես բարձրանեց Բողերը եւ տղվեց մեր «Վրան թերուած»: Խ. Դայաստանում Վրույրը ավարտեց իրավաբանության ֆակուլտետը, եւ մահացավ Սիացյալ Նահանգներում: Սմբատ Տերունյանը (Տովլարյան) բանաստեղծություններ իրաւարակեց, ստացավ իրավաբանության վկայական Լոնդոնից, եւ հանրային գործիք էր Կիլրոսուա, սփյուտից Դայաստանի գրողներու միության երկրորդ համագումարին մասնակցեց իրեւ դատարանագործ բանաստեծ: Ամենաերիտասարդ դատարանագործ, որ հետո բանաստեղծություններով եւ բարձրանություններով մասնակից էր մեր գրական կյանքին իր ուժերուն ներած չափով: Այստեղ չեմ կարող չիհետ Կարսենիկ Բոյածյանին՝ Շատ Կարսյանին, որ Մելգոնյանուած համբավ ուներ իրեւ լավագույն սովորող: Չեմ կարող չիհետ Կարմիս Սուտենյանին (Մարկավագյան), որ իր դատավագործ տեղը ունի մեր գրական կյանքուած իրեւ գրողեստիս եւ նաեւ առաջնակարգ բարձրանիչ, անգլերեն, ոռաւերեն եւ հունարեն լեզուներու գիտակ:

Այս, այս բոլորը ծիւս են, բայց ես այստեղ ուզու եմ մանավանդ Ետել, որ Մելգոնյանուած բուն արվեստի, այսինքն մելգոնյանական հոգիի արտահայտությունը դատկանուած է մեր Երամիչեսներուն: Խոսք մի տանի Երգերու մասին է, որոնք իրական ստեղծագործություններ են, ինժնատիլ, զուտ մելգոնյանական, որոնք հայրենիուած տակավին չեն հնչել: Այդ մի տանի մեղեդիներուն մեջ իսկ կա Մելգոնյանի իմ ժամանակիս հոգին: Մի մեղեդի կար, որը

Ամառային արծակուրդի վրանաքաղաքը

Դակուբ Դակուբյանը Մելգոնյա
վարժարանի սան, 1935թ.:

զուն սորվեցնել եւ սիրելի դարձնել
Եվ մի տարվա ընթացքում ամբողջ
դղրոցին մեջ՝ Ներեխի դասարան
ներեն յինչեւ Վերեխի դասարաններ
ու արդեն սկսան անցլերեն բլբաց
ել: Գիտեր մարդուն լեզուն քանակ
հնդ հետազոյում ոչ միայն Մելգր
Ծյանում, այլև Կիլրոսի տարբե
դղրոցներում փնտրված դասախո
եղավ եւ հազարավոր Երիտասարդ
ներ դատարանց քարձրագույն կր
որություն սահմանու անզիակա
համալսարաններուա:

Սի ուրիշ ուառուցիչ էլ առանձնաց Են՝ Հակոբ Աճեմյանը՝ մեր ֆիզ կուլտուրայի ուառուցիչը, որ իր մաս նագիտական բարձրագույն կրոպ թամբ, ժողովական, աշխուզ, մաս դամու, եռանդ եւ ուտախություն են ծառագրություններու լավ մարդիկ են: Կար Եօանա Վոր մանկավարժ մը՝ դրն. Պողոս Գետրգյանը, Ըստյացարհա սովորա եւ հետազային համաշխարհայի համբավ ունեցող, դրոֆ. Գլաւու թբի օգնական, դասավանդուա Վարժապետանոցուա: Իր աշակերտ եղած է Դայաստանի Եօանավոր գրող եւ թարգմանիչ Կարողիս Սուտ նյանը (Սարկավագյանը), որ զի՞ մեծ հարգանքով է հիշուած:

Սելզոնյան կրթականի ամենախոցելի կետը կողով կողմի այնքանու երկու ժեներու մեջ հավաքված մի ժանի հարյուս երկսեռ աշակերտներու հարցեր: Այս, ինչ որ դասմունք եմ, սրանի 60-70 տարիներ առաջվա կյանդի վճակի մասին է: Ես իմ հիեռոդոքուներու եմ դասմունք: Դիմա հավանաբար վիճակը լրիվ ուսիւ է Մեծ գոնյանուն: Այդ տարիներուն աղկա եւ տղու մը իրար հետ խոսի հանցագործության դես քան է Բայց չեն որ 34 թվից հետո Մելզոնյան ուն որբեր չկային: Դոյրոց գալիքն երեխաներ ընտանիքներից, առուստ, մեծ մասամբ կարիքավոր ըստանիքներից: Ես հայրս կորցրել էի տարեկանիս եւ մեր ընտանիքն օյն քական վիճակը ծանր էր: Իսկ մայրս դեմք է դաշտ 3 երախս: Ինը է, ամենայն ուսում աշակերտներ

Կընար սիրելի զլալ աշակերտներն
ուն: Որովհետեւ իրենց գործը հս-
կելու է: Ինչը հսկել: Ինչ որ է, չե-
կարեմ: Ժամանակի ընթացին, ա-
ռանց նկատելու, բնականաբար, ե-
րեխաները սկսում էին օսարանա-
հեռու գՏնվող իրենց հարազանե-
րից, համարյա մոռանալ:

Ամենառուակի փոփոխություն
Մելգոնյանում ինձ հետ կատարվեց
եր եւ առաջին գեղարվեստակա
գիրը վերցր մեր դղրոցի գրադա
րանից եւ սկսեցի կարդալ: Սա ա
ղեն չէր նախատեսված դղրոցու
տիրող «ուժիմին» եւ կրակա
ծրագրերում: Այն օրվանից կյանք
փոխվեց, ինձի համար աննկատ
Մեզս եղած ոչ շատ մեծ եռանդ
փոխանակ խաղավայրերում ծախ
սելու վազգվելով ընկերներու հետ
ծախսում էի ընթերցանության վրա
Բացում էի նոր գիրը եւ առաջի
տոհի արդեն Մելգոնյանում չէր
Գրի տողերը կարծեն նարկոնիկ ը
լային (այդուս ասում եմ, բայց չեն
գիտեր ինչ է նարկոնիկը): Աղրու
ներու, հոգուածներու ուրիշ տեղ մը
բնազդաբար փախուս մըն էր միա
րինակ տիսու կյանքեն կամ անզի
տակից փորձ ըմբուստացումի: Դո
բախտաբար կարդալ սիրելը միօ
օգտակար չէ. կարդալն ալ դեմք
սովորեցնել, դատանին չկարդա
միայն հաճուկի համար, այլ սորվե
լու համար մանավանդ: Բայց ովք
հետեւում մեր հոգեկան իրական վկ
ճանին: Կարուառն էս եկեմ ա

մազս: Կարդալով ես երեք փո
ծով էի մեծացնել իմ մարդկայի
ծանոթության ըջանակս՝ Եր
մարդկանց ծանոթանալ, որ օ
կերներ գտնել, դուրս գալ փօքալար
ու ըջափակումից: «Խոնարհ առ
ջիկը» ավելի իրական էր. ինձ հս
մար, իան որեւէ աղջիկ, որ ապրու
էր մի ժամանակ անդին, կողդի ժա
ման: Այստեղ դարձամբ նշեմ, ո
Դոստեակիի հետ հանդիպում
անսանելի էր: «Խեղջ մարդիկը
չկարողացա մինչեւ վերջ կարողա
«Երեք իրացանակիրներն» վե
հարվածը շատ ուժեղ էր: 17 ար
կան էի եւ ամենամոտ ընկերու սյ

Մի նյութից մյուսն եմ բռչ
ինչպես ասում է Դուստեակին,
Վեսը մարդու կյանքեն անքած
է: Մելգոնյանը, որ փոքր մարդ
բյում մըն էր, չեր կարող արվես
Ենեալ: Անըուշ, Դուստեակին
ՏԵՐ ինչ էր ասում: 1940-ի ամա
եր աշակերտությունը իր ամառ
յին արձակուրդն էր անցկացն
Կիրենիայի լեռներուա, Վրաննե
տակ, եղեւնիներու անտառին և
հայերու կողմէ «Կիլիկյան դի
րան» կոչված բլուրին ստորտը.
Տեղից դայձառ օրերուն մայրա
շի ֆոնի Վրա երեսա էին Կիլիկ
քազավորության հայկական Տ

Oւես ինձ զանգահարեց իին բարեկամներիցս Ֆեյխս Կորլին, որը լեռի Ձոփի խմբի կազմով խնդիր եկել էր մեզ մոտ եւ անզերեն քարզմանել իմ «Դժոփի եւ դրախտի միջեւ» գիրը: Առանց նախաբանի նա հարցրեց. «Ումե՞ն «ճանաղարի դեղի իրականություն» գիրը: Ես դաշտավանեցի, որ առաջին անգամ եմ լսու դրա նասին: Ասենք, հազիկ թե հնարավոր լիներ, որ անզերեն գիրը ինց այդպես հայտնվեր իմ ծեռին: Ֆեյխսը քացարեց, որ Դայաստան եւ Ղարաբաղ կատարած մի խանի այցելություններից հետո ինը սկսել է մէսամբս ոււշադրություն դարձնել հայերի եւ Դայաստանի նասին դատնող հրադարակուաներին: Ի դեռ, մի խանի անգամ Կորլին ինձ զանգահարելով, հաղթեղորեն դասմել է այս կամ այն հրադարակնան բովանդակությունը: Այս անգամ խոսր եզակի հրատակության նասին եր, որն ընդգրկուած է Եվկինոսի ժամանակներից Տիեզերի վերաբերյալ նարեմատիկական ու ֆիզիկական դասկերացուաների ծեավորուան ու զարգացուանը: Եվ ահա, նաթեմատիկայից ու ֆիզիկայից հեռու իմ

Ժամանակ երկու կրակի արանքում հայտնվելու
դիսկին եմ դիմում:

Այս կաղակցությամբ հաճախ վերիիշում են ին իին ու լավ ընկեր Դանիիլ Դանինին, որի՝ գիտության գործիչների մասին գրած հրաշայի գրեթե հաճախ վիճեցի արձագաններ էին հարուցուած: Եկ, այդուհանդեռ, ի վերուա իր ժաման հավատարիմ Դանիիլ Սենյոնովիչը շարունակուած էր գրել Ինարկե, ես հեռու են այն մտից, թե գիտության ու գիտնականներին վերաբերող գրականությունն ի վերուա ին ժաման է: Միեւնույն ժամանակ, ինչուս ասուա են, չկան արգելված թեմաներ: Իսկ ինչ վերաբերուած է հեռուի ընտրությանը, դա աղեն առհասարակ չի կարող վեճի առարկա լինել:

Կարծով եմ որեւ սեպին ջղետ է զարացը՝ Տիեզերի Եկեղաչփություն» բառակաղակ- դությունը։ Ղեր դդրոցուա մենք ծանոթ ենք Եկեղազնի Եկեղաչփություն» տերմինին, որ նարկությունը միայն 16-րդ դա- րուա է Վեցօնականատխս համոզվել, որ Եկեղե- ցնաձեւ է։ Մագելլանը դա աղացուցեց հ- ուսութերկյա նավակությամբ։ Այսօր նարկա- ին միտեն ուղղված է արդեն տիեզերի Եկեղ- աչփության բացահայտմանը։ Եվ ահա, «ճա- նաղարի դեմի իրականություն» գրում կար- դուա են։ «Դենց Վեցերս ստացվել են և վայնե- որոնի բավական ծանրակշիռ կերպով ցոսց ե- տակիս տիեզերի հիմերը ունի Եկեղաչփությու- նը»։ Ընդամին, մեջքերուաներ են արկում Կա- հազն Գուրզաղյանի 1992-2001 թթ. աշխատու- թյուններից։ Դեփինակը գոտա է։ «Նշեմ Կա- հազն Գուրզաղյանի արդյունքները, որոնի առ- ցեցուցիչ հետեւանեներ ունեն»։ Դանգաման- թեն նկարագրված է գիտնականի այն կանխա- տեսուաների եռթյունը, որոնի հաստակած ե- ղիտարկուաների արդյունքներով։

ստացվեց Տիեզերի դասկերը, եր այս 14 Ալրա-
սարով՝ «Երիտասարդ» էր, եր դեռ չին կազմա-
վորվել ոչ ասդեր, ոչ գալակտիկաները, ոչ էլ-
քրանաբարա, մեր Երկիրը»:

Իմ նորերի տեղեկատվական աղյուսը բացառապես վերոհիշյալ «21-րդ դարի գիրն» է, եւ ես չեմ ուզում դրս գալ նախանձված թեմայի շրջանակներից: Դենց այդ դասմառով չեմ անդրադառնա Գուրզաղյան կրտսերի գիտական մյուս աշխատություններին, թեև խոսելու բան կա: Օդինակ, այն մասին, որ Կահագմը դատահարար չի դարձել աստղաֆիզիկոս: Ինչդեմ ասում են՝ հենց Աստված կամեցակ, բանջի հնդը նշանավոր աստղաֆիզիկոսի որոյի է: Մեծացել է այն միջավայրում, որտեղ ծնվում եւ իրագործվում էր Գրիգոր Գուրզաղյանի առաստեղական արտամթնոլորտային «Օրիոն» դիտարանի աճակման գաղափար:

Զգիտես Խնչու, շըանցված է մի համդրավ
մտահղացման իրականացման հիրավի դաս-
մական փաստը, եր Գուրզադյան կրտսերն ի-
անգիսացի գրեթենկեր Սվեր Ապրերի հետ 2004
թ. օգոստոսի 10-ին բարձրացավ Արարակի զա-

Բ. օգոստուսի 10-ին առաջարկվել է պահանջման մեջ՝ այս գործությունը առաջարկվել է ՀՀ կառավարության կողմէն և այս գործությունը կատարվել է 2005 թվականի մայիսի 1-ին:

հազի Գուղաղյանը եւ ոչ թե, ասենք, Վկից
Դամբարձումյանը։ Այս հարցով ես դիմեց
իենց Վահագնին։ Նա առանց մշածելու դա
տախանեց։ «Եթե գտի թեմատիկայի մեջ մա-
նեին Դամբարձումյանի հետազոտած խնդիր-
ները, աղյա դա անողայման կմններ այդ, «Եվ-
լինեսյան ցանկի» մեջ։ Սակայն Դամբարձ-
ումյանն անշափ հետարձուվուա էր այդ հիմնա-
կարգերով, որոնք ինձ վիճակվել է նրա հետ ու
նիցու մնարկել։ Մեր իինգ հողմակաները նա ու-
ղարկեց «ԽՍՀՄ գիտությունների ակադեմիա-
կակուումներ» ոռաւերեն հանդիսին, որտեղ
ժողովուա էին քացառադիս ակադեմիկու-
ների հողմականեր։ Ես համոզված եմ, որ մեր ս-
ուօվա առողջութեար կիետարտիսին նոան»։

Հահազմի դատախանը գոհացեց, բայց նրա հարցեր առաջացան. այդ ինչո՞ւ աշխատ հանրագիտարանային բարարաններում չկայ լայնութեն հայտնի հայ գիտնականների անունը: Նովնիսկ խորհրդային հանրագիտարան եւ հետագա հանրագիտարանային մեծ բարաններում չեն գտնու մեր հայրենակիցների նույնեղ, որոնց գիտական աշխատանքները հայտնի են աշխարհում: Թէ խորհրդային օմանակարգանում եւ թէ այժմ (ինչը զարման կի է) մենք համակերպվուած ենք այն մատին, որ համաշխարհային հանրագիտարաններում, որում խորհրդային բոլոր հրատարակությունները չեն գտնու նովնիսկ Սեւրոյ Մասնիչությունուն և անունները, որոնք բոլոր փաստական անվիճակներն անմաշխարհական հաղափոխության սյուներից են: Խոսք գույք մոլուքի մասին չէ, այլ մեր հոգեսր հարս թյան մասին: Թէ որ աշխարհն այսօր լոկ որոնք է ազգային հղարտություն առաջացնող դրամական փաստեր, հայրենակիցների վեհական կերպարներ կերտուած գրականության մեջ եւ գիտական մեծարուած աշխարհի եւ օլիմպիական խաղերի չեմպիոններին, իր տեղը փինում մակային արժեների արխիտեկունիկայում: Միա մեծ են ձեռնուրու ծալած նոսուած կարծելով,

Ները եւ մեր փոխարեն իրեն կմտածեն մեր ուժի եւ հղարտության մասին: «Խորհրդային և հանրագիտարան» նախկին հրատարակության գիտաելեմնիկական խորհրդի աշխատակիցները հետ համաշխարհային գիտության եւ առվելացմության մեջ մեծ լրանա ունեցող ներօգություն ունեցած է այդ համար մասին տասնորդ հոդվածներու քացակայության փաստի վերաբերյալ ինչ ու ցած հեռախոսազույցն ինձ հիշեցրեց հայել կան իին իմաստությունը: «Ի՞նչ իմանամ, թե ես առաջ ինձ եմ ուղարկ հսկու»:

Ես չեմ առաջարկում ազ ու ձախ մեծա-
ղարզային իրենց դաշտն ազնվորեն և
տարած ամեն մարդու: Բայց չի կարելի անտ-
քեր լինել Երանց հանդեղ, ովքեր իրենց տաղա-
դով, իրենց աստվածային կայծով բարձրաց-
են մեր ժողովրդի հեղինակությունը, մեզ
մար ոտիշ հարթել դեռի աղաօս եւ դրանով
մեզ հոկս Եթենչել՝ առանց որի ժողով-
կանքը հավերժական ծմեռ է եւ ոգու անկա-
լավ հայտնի է, որ ամենահազվագյուտ ծիրու-
դանոց գնահատելու ունակությունն է: Բայց
դեղուամ մենք հաճախ չենք դահղանուա-
ծիսկ այն, ինչն արդեն գնահատված է անա-
դատանությամբ: Եվ ոչ միայն մեր դատանությու-
նչուած հասողակեցինք բերելով Ս. Ոոցեր Պ-
ռոպուած գրի եօեր:

ՉՈՐԻ ԲԱԼԱՅԱՆ

ԽԱՆԱՔԱՐԻ ՊԵՏԱԿԱՆ ԻՐԱՎԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Հայ գիտնականը «XXI րդ դարի գործ» հեղինակների շարքում

«Ազգը» բանիցս տղագրել է իր մօւսակա

«Ազգը» բանից տղագրել է իր մշական հեղինակներից գող և հրադարակախոս Շնորհիկ Բալյայանի նյութերը մեր հայրենակիցների գիտական աշխատանքների լուսաբանման ուսուցանական հրատապ խնդրի վերաբերյալ։ Խնդրին իրոք լուրջ է եւ լուծում է դահանջումը Ողջ աշխարհին հայսնի են հայ գիտնականների հիմ ու նոր ակնառու հաջողությունները։ Ազատ, հայսնի է նաև, որ գիտությանն ու գիտնականներին վերաբերող բազմաթիվ հրատակումներ անմիջապես առաջացնում են հենց գիտնականների հակասական կարծիքներ։ Թերեւս այդ հանգամանքը լրագրողներից ու գրողներից շատերն հետ է դահում գիտական թեմաների արժարելումից։ Իհարկե, անհամեմատ լավ կլիներ, եթե գիտնականների են գիտության խնդիրների մասին գրեին նրանց գործընկերները։ Բանը հասնում է այնտեղ, ու ներկա հրադարակումը, որն օրեւ լույս է տեսել ոռուերեւ՝ «Գոլոս Արմենիա» թերթում, եռու ոչ թե մեր գիտնականների հաջողությունների գլուխություն է կամ կոնկրետ մարդու նվիրությունը։ Ված ակնարկ, այլ դրորլեմային հողված, նույնութեան մեկնությունների եւ ամենավորման տեղի է տալիս։ Եղինակի բացահայտած անմիջական թեման առանձնացնելու փոխարեն ոմամբ բնադրառում են հենց հողվածի հետո Վահագն Գուրզադյանին։

«Ազգ» առաջինը հրատարակեց («Ազգ», 18 սեպտեմբեր, 2004թ) ծավալու սահմանափակություն այն մասին, որ Խաչատուր Աբովյանից 175 տարի հետո գիտնական Կահագմ Գուգաղյանը քարձագել է Արարատի զագաթը, ըստ որում հյուսիսային լանջից: Եվ մենք համոզված ենք, որ բուն այդ փաստը հարկավոր է լայնորեն գովազդել քահան լավագույն լուսաբանությունը՝ այս մաստով: Բացարձակադիր է համոզված ենք նաև, որ յի կարելի նսեմացնել այս փաստը, ու աշխարհի հնույթը ու մերօրյա գիտնականներին նվիրված հեղինակավոր հրատարակության մեջ զետեղված է մեր հայրենակից Կահագմ Գուրգառյանի անունը: Այդ մասին գրելու տակ զարդարություն է: Մնում է ավելացնել, որ գորդ Զորի Բալայանը կատարում է նաև այլ ընդհանրացումներ, որոնք կատված են առհասարակ մեր հայրենական գիտության հաջողությունների տարկողման հետ: Շատարակելով այս խնդրին առնչվող Զորի Բալայանը նորեց՝ «Ազգ» ընթերցողներին հորդուրում է առաջարկություններ անել, թե ինչպես կարող լի է հաջողությամբ լուծել ամենին հուզող կարելուրագույն այս հարցը:

դին: Եվ միայն այդ հանգամանեն արդեն ինձ դարսավորեցնուած է գրիչ Վերցնել եւ ընթեցներին ղատմել մեր հայրենակցի հաջողությունների մասին:

Այստիսով, իմ լոնդոնցի բարեկամներից հմացա. «Սցր Ռոցեր Պենոոուազն առաստելական գիտնական է: Նա համարվուած է Այթեր Ել-Շաբերի իրավահաջորդը: 1965 թ. աղացուցվել է Պենոոուազի նօանակուր թեորեմը, համաձայն որի, տարգման է մեր Տիեզերքը սկիզբ է ունեցել: Մի ամբողջ շարժ գիտական ոսլուց

բյումների հեղինակ է»: Ես չեմ թոր Դատությունը գի գիտական կոախումների բարդ անվանումները: Կնօւմ միայն, որ դրանք բոլոր կրում են հեղինակի անունը:

Սակայն մեջբերեմ բրիտանական «Գաղղան» թերթի բնորությանը հենց գրի վեռաբերյալ: «Խորությամբ եւ ընդգրկմանը այդ գիրը համեմատելի է Նյուտոնի «Դիմումների» հետ»: «Ինդիվիւնենս» թերթը գրում է: «Սա ժամանակակից գիտության՝ լայն ընթերցողին առավել նաև նաև այսպիսի բնորությանը: «Պեճոռությունը գլուխգործոցը», «Կորողային աշխատություն», «Ուր տարվա աշխատանի արդյուն»:

Իսկ ինչ է արել Վահագն Գուրզաղյանը, որ դժուար տեղ գրավի «21-րդ դարի գրում»: Պես ոռուազ քաջա զնահատական է տալիս Վահագն Գուրզաղյանին՝ «Տիեզերածնության օվիրված մնարկումների եւ տիեզերի համադաշտիկ երկրաչափությանն առնչվող իր առումների համար»:

Դական հաստառում դական բնույթը (Ենց ՏԵՂՄԱՆ այս ՏԵՐՄԻՆԸ ներմուծել է 1917 թ.), որը հանձնայնեցվում է գերու աստղերի դիմակումների արդյունքների հետ եւ առեղծված բազմաթիվ ՏԻԵզերագետների համար»:

Վոր գիտական խորհրդաժողովների ամբողջ
դասմուֆյան մեջ դրա աշխատանքներին լլ
երկու անգամ են մասնակցել հայաստանց
գիտնականներ. 1958 թ.: Կիևու Դամբածո
մյանը, 2001 թ.: Գուրզադյան կրտսերը: Գուր
զադյանի զեկուցումը նվիրված է Տիեզեր
կան ճառագայթման ուսումնասիրնան իր հ
ստեղծած մեթոդին, ճառագայթուա, որը դա
դանվել է առ հեռավոր անցյալից եւ կար
ված է Տիեզերի զարգացման հետ: Զեկուցմա
նեց Ներկայացված էին «Բումեռանգ» ծրագր
Գուրզադյանի դեկապարած աշխատանքներ
նախնական արդյունքները: Այն ժամանակ մ
մուլտ մասնավորապես գրու էին. «Այդ գ
տափորձը Վերջին տարիներին գիտության առ
վել կարեւոր նվաճումներից մեկն է համա

P tghg

տարին մեկ անգամ էին լսում. Գողային նվազախումբն էր կատարում: Այդ ժամանակ ես տակավին չէի իմանում Շողենի Սոնաշի երկրորդ մասը: Ես այդ երգը ընկալում էի կարծեց մահվան երգ. ամեն դարագյի իսկապես ալ ուս տխուր առիթով էր կատարվում մեղենին: Գրված էր Տերյանի սրամմիկ բանաստեղծության բառերով՝ «Ամեն վայրկյան սիրով տրում // Ասում եմ ես մնայ բարով...»:

Պահը ուսախ դեմք է որ ըլլար,
բայց լաց էին լինում: Նորից բա-
ժանում. մեզ բռղնում՝ ո՞ւ էին
գնում մեր «Եղբայրները»: Նվազա-
խումբը նվազում էր, երբ մեր ընկեր-
ները՝ Եղբայրները, որոնք ավարտել
էին դրդոցը և սացել իրենց Վկա-
յականները, դատաստվում էին
բարձրանալ իմնաւարժը, որ զիրենի
տանելու ու նավահանգիստ: Հաս
տիսու մեղեղի էր, հաս տիսու բա-
ռեր, հաս տիսու բաժանում... Յեղի-
նակը Դրան Գետրգյանն էր, Մելգո-
նյանի աշակերտ: Դրանցը նաև ու-
ներ ուրիշ մեղեղի մը, որ հասել է
Դայասան, սիրով երգվում է: Մի-
սար Մեծարենցի «Գիշերն անուշ է,
գիշերն հետափին»-ը: Տերյան, Մե-
ծարենց... Կար Երրորդը, հաս սիրե-
լի... Ինչպես այս դահուս փախչում
է հիշողութենես. արդեն հաս ծերա-
ցել եմ: Այս, հիշեցի, Զարհիյանը...
Ինչ ննուս սիրո երգիս: Այս անգամ
իմ դասարանն անորդ եմուկ-
կյանն էր հեղինակը: Ինչ բառեր,
ինչ ննուս մեղեղիով դարուված:
«Գիշերն որիան բախիծ կա հո-
գիին խորն այդ տղուն...»: Այս,
մի դոլիմ այդ տղուն // Խենքը մի-
անկ կը բռղում...»: Դժբախտա-
բար, մի քանի բանաստեղծություն-
ներ ընդամենց: Երգին ինչ փաւա-
րեր:

ճիշտ է, ինչ կյանքն Մելգոնյան գիւղորդիկով ուսախ չի եղել, «Դարտության» դառնությունը այնտեղ եմ ապրել առաջին անգամ. չեմ կարողացել դդրոցս ավարտել դասարանի ընկերներուն հետ միասին: Եթե մի հարցարերիկ ոիշի լրացնեմ նովինսկ չեմ կարող արձանագրել որ 10-ամյա կրություն ունեմ: Չու նեմ. լավ որ արտաինես չի երեսաւ որ վիզու ծուռ է: Իմ մեջ մնացել է մի վիճակ, որ հետև տանելու եմ մինչեւ գերեզման: Արդեն շատ չի մնացեր Դա կաւկանովածությունն է: Բայց այդտանը չէ միայն: Կա նաև մի ուրիշ ապրում, որ աննման է: Խոսվ սիրո մի ժամանակ մասին է, երբ երկու հոգին միջեւ ծնվում է մի ժամանակաշրջան, որ չի դայմանա վորված որեւէ ֆիզիկական վիճակով (կին-ողամարդ), որ ինչուս սմեն ֆիզիկական բան, կընա այլս սերվիլ, իանի որ ֆիզիկական այստեղ գոյություն չի կարող ունեալ կասկածը, նախանձը, ենքա կելու-ենքարկելու հաղորդյու դարտություն: Ուսիշ զգվելի բանեամանակը, տարիքը չի կարող որ ու բան փոխել: Երկու հոգի ծգուն իւ իրար, իրարու ենթայության լավ են զգում, իրար փնտուած են, բարու կարուում: Նույնինսկ բաժնումը ի զորու չէ խանգարելու: Շտուցիս՝ Օօնիկ Ավետիսյանի մսին է խոսրը: Մելգոնյան կրակու հաստատության կողարտիմ իրանդիդիլս. անգին հիւասա Մելգոնյանեն: Նովս ծետվ կա ված էին քեծչյան Գրիգորին հուսախ եմ, որ կարելի եղել է սիրել սիրվել կյանիս մեջ: Սա ու խոսակցության ցյուք է: Ամեն դեռս, սերն է առաջին զգացու որ հասուկ է ապրող արարածին: ոչ ոչ քանի իմաս չէր ունաց, այս գոյություն էր ունենա

Գիտեմ, որ գրածն խանոն է ստուգում: Հայ քաներ են հիշուա, բասուա են, ում է դեմք նույնիսկ գրածն: Բայց շարունակեմ: Ին նեմ, Եթե Դակոր Ավետիքյանը մածայն է տղելու «Ազգ»-ուարեմն մի քան կա: Ուզուա են մկու հոււ էլ դասմել իմ ժամանականերեն երկումի մասին (շրում են հիշուա): 1962-ին, Եթե Դայաստանը ինձ եւ ընտանիքի թե միայն արտօնեց ներս մասնելու վետական դետուրյան սահմարեն, նաեւ բնակարան սպազ ալու Լենինական բաղադրա, ոստում էին հազիվ մի շարի եւ սահմանային «փակ բաղադրի» գավիճակից դուրս եւ եկել:

Ես, որ շատ էի երազել Եւ ուզեցել
հայրենինս մեջ ապրել, «Նախա-
ղայման», ինչու հիմա շատ են
ասում, չի կարող դնել. ուս որ որո-
ք պետությունը, այնտեղ էլ ոհին
ապրել սիրով:

Բայց, անուուց, ուստի-միստ Երեսն էր: Երեսի աղոր համար մեր վաղամետիկ սիանչելի Ընկարիչը՝ Դարություն Կալենցը, երբ հանդիդուած էի, հարցնուած էր. «Դակոր, Ե՞րբ Յանաստան ուիշի զամա»: Անուուց ը-

սելու ծեւ ըն եր: Դիմք տարի աղբեցին Լեհնականում: Կերզը, չմոռնամ դասմելիս, նոր էին Դայատանում, եւ ես եկա Երեան մի խնի օրով, որդեսզի ցոյց ամ Նկարիչներու միտրոյնում ինձ հետ բերած նկարներու, որոնց հետ էի կադում իմ հոկյսերու հայրենիում ընդունվելու: Այդ օրերուն, մեկ էլ, Ազգաբեկովի հրադարակում անակնկալ հանդիլում Սելգոնյանի ընկերոջ, որ ինըն ալ Եգիպտոսսեն եր, ինըն ալ չափարած ուսումը տուն եր վերադարձել: Երեկ մի 25 տարիներեւ ի Վեր չէի տեսել, նույնիսկ Եգիպտոսում էլ չեմ հիշում տեսած ըլլալ: Բայց կլոր խուռու գլուխ մը ուներ եւ Կերպարանը չէր փոխված, ինը էլ երեկ, որ միանգամից իրաւ ճանչան: Փաթարվեցին Մրտագին: Մի տեսակ ժխուր եր, հազին գրեթե սեւ շաղիկ եւ տարած՝ կարծես փուռս, մազեցր սկսած էին բափվիլ, ատամնեցր սեւացած: Ինձ, ծիս եմ ասում, մարդոց հագուածը չի հետարերու, ես ինս հազնվածիս համար միշտ կնոցս հետ հարցեր կունենամ: Բայց Լետնին ընդհանուր տեսը մի տեսակ մոայլ եր: Կերզը խոսդ մանկության ընկերոջ մասին է: Որիան որ հիշում եմ, իր արտաքին վիճակը կարծես կաղ ուներ իր աշխատանին հետ: Հնոցաղան եր աժխատում, ասաց կարծեմ: Անցուես այս բանե-

ը Երկրորդական են: Այդիան տարիներ իրարից բաժանված, չեմ գիտե՞լինչ դիսի խոսեինք: Բայց Լետնը միանգամից անցակ տարիներեւ ի վեր հոգին տանջող բռն հարցին: «Այստեղ կենդանաբանական այգին՝ «զոռողարկը» գացի՞», - հարցուց: Ես անմիջապես հասկացաւ իր հարցումին իմաստը եւ խոտիրունք: Դարձը այնտեղ անակնկալ բայց նույն ժամանակ այնտեղ խորիմաստ, հուզիչ եւ շխուր էր, որ ամբողջ հոգեկան սիեզերի մը կրնալեցնել: Ես հարցին իմաստը միանգամից ընկալեցի, որովհետեւ այտեսակ հարց միայն Մելգոնյան մանկության ընկերու՝ ինձ տեսնյալ Ալեքսանդրիա, կարող եր ինձ ուղղել, եւ այդ դահուն մենք Երկրագունդին Վրա Երկուս կիմ. ոչ թէ կանգնած գետնի Վրա (այսինքն Ագիքըկովի՝ զգվելի անուն, հրադարակի Վրա), այլ ժամանակի ակուականության մեջ: Կայրկյան մեկ հազարերորդականի մեջ եմ միանգամից թռա «Երկարէ Վարսագուրին» այն կողմը եւ հայտնվեց Եգիպտոսի Ալեքսանդրիա բաղադրությունին (Լետնի եւ իմ ծննդավայրը), որուն նորագույն մի ժամի շաբաթ առաջ բաժանվել էի «հայրենիի սիրովն»:

Եգիշտսու. զոյություն ուն
մարդկության ստեղծած քառերու
կամ անուններուն մեջ ավելի խո
հղավոր եւ հրաւալի կախարդ
կան բառ: Եգիշտսուց նաև հրաւ
լի երկիր է, իրեւ բնույթուն, իր հյ
սիսային եւ արեւելյան սահման
ը ծովեր են, Միջերկրական եւ Կո
միր ծովերը, իր ծովզերերները և
նու ավազներ են՝ հովեկներու հ
մար հիդալական վայրեր: Ս
կողմ եմ թողնուած առաստելակ
Նեղոս գետը, ղամությունը
մշակույթը, եւ Միայն անդրադա
նամ այս տահուն գրածն Ծոփ
հետ առնալոր մասին Եօթուաւ

իս ակնչող սախու Ծգիլտու
են գտնվում, Կահիրեւու եւ Ս
սանդրիայու, աշխարհի ամեն
շանակու «զողողարկերը», հս
րե՛ կենդանաբանական այգի
րը, որոնք հսկայական ծառապ
եւ «զազոնաղաս» մշակված
րածություններ են: Հաշվի առն
նաեւ բարենողաս կլիման,
բողջ տարին արեւով ողողված
«դարկերը» չենադ հանգստա
րե՛ ե՛ բնիկ ժողովուրդին հա
մաշչելի: Մարդիկ ընտանիեն
կարող են ամրող օրց զկարծա
«զազոններու» Վրա ման զա
վազգելով կամ սփոռոց
փոած ճաշելով եւ հանգստա
լով, ու նաեւ դիմելով վանդա
րու մեջ դաշտանված ամե

սակ զազասսու ու բլութեան,
զգարժանալով եւ, ինչու չէ, սովորելով: Անմոռանալի մտերմ վայրեր: Ես մանկութենես ընտանիին
հետ եւ ընկերներով շատ անգամներ
ուրախացել եմ եղիմտոսի կենդա-
նաբանական այգիներում, եւ
ոույնուս Լետնը՝ մանկությանս
ընկերը: Անկարելի է հիեւ Կահի-
րեն կամ Ալեքսանդրիան չիհետելով
այդ նշանավոր եւ սիանչելի գըո-
սակայրերը:

Լետոնին հարցը, ինչուս զսի, անմիջաղես ընկալեցի, տանի որ Դայաստան մանելուս դես հայրեակիցներս, թե՛ւ անծանոթ, բայց «Եղայրներս», որու կասկածամությամբ, որ զզացվում էր, առաջին հարցով ուզում էին իմանալ ինչո՞ւ ես եկել իրենց մոտ այդիան հեռու տեղից: Անուուշ, Լետոնին խոսք «Կորուսյալ դրախտի» մասին էր. Երեկ ինցն ալ մտին մեծ ասում էր՝ դուն ինչու եկար, դուն ինչ գործ ունեիր: Ես անմիջաղես մի ժեսակ արդարանալով եւ չժմեղանով դատասխանեցի. Լետոն, սիրելիս, ընդամենը մի տանի օր է Երեւանում եմ: Տակավին նույնիսկ Մատենադարանը չեմ այցելած: Չարունակեց իր խոսքը. «Գօա, զնա,- ավելցուց.- ու տես կենդանիները ինչուս են սոված սատկում»: Բայց նաեւ Վասահ եմ, որ Լետոնը խղճահարությամբ էր դիտում մեր այգին, որ անուուշ կարելի չէր համեմատել Կահիրեի Ալեսանդրիայի կենդանաբանական այգիներուն: Բաժանվեցինք, մեր հանդիպումը կայացած էր. Լետոնը իր սիրտը բացած էր ինձի, ինչուս եղայրը եղբոր: Թեմ կարծում, որ ավելի հրեային բան կրնա ըլլալ, տան մարդուն կյանքը, իր հիւռղությունները երկուի բաժանես «Երկարէ վարագուրով»:

Սի փոր ըեղոյա ասես Եղիթից
Դում բնավ հիշո՞ւ Եթ, եր կենդա
նարանական այգի Եթ այցելում
ինչ զզելի հոս է զայս կենդանի
ներից. Տարբեր տեսակի կենդանի
Եթ կողդ կողդի Վանդակներու
մեջ: Բայց բնավ անդրադառն
Եթ, որ եր մարդիկ խոնվում են կեն
դանիներու Վանդակներու ըուժ
ո՞վ գիտի մարդ արարածի հոսը, մա
նավանդ խաղաթակրպված մարդու
հոսը որտան զզելի դեմք է Ապ
կենդանիներու համար, որուն
փախչելու տեղ ալ չունին:

Երկրորդ ղամբուքյունը իմ դպրության սարանցի տող մը (Ետնի խոսելու հիշելով՝ Զերովեր Փարլազյան մասին է: Դասարանում իր գրաւունը իմ առաջ էր, առաջին գրաւունը՝ իր կողի ընկերը հետագայում Դայաստանում անվան ֆուտբոլիս Յովսեփ Ասաբույան էր: Զերովերն առ Եռք, մեղմ, ֆղակաղիս ավելի փոքր, կաղուաչերով տղա մըն էր, Ինու ընկեր Ինը ավարտեց Մելգոնյանը 19 թվականին եւ դարձեատրվեց Վարտական Վկայականով: 19 թվականին եղիմասհայ գաղուտնի մեջ էր: Դազարավոր մարդիկ իրենց տուները բանդած դատրավում էին հայրենին և. Դայաստերակու: Այդ օրերուն հանդիմեց սիրելի ընկերոց Ալեքսանդր Շավահանգիս բաղադրու: Դա եւ մայրը առ արիմուն չէին, բայց հյուծված, տեսնով ծերացած մոհիկ էին, կարծեմ կար փոքր բնութեատը էր, որ առ աղիան էին: Ընտանին ալ աղիան էր, մենք եղրայր, մայր, ես, մի կերո գորյուն էին դահում: Ուսախ էին Զերովերն զնայու և հայրենին այնտեղ ամեն ինչ ավելի լավ ուզա: Ուսիւ ինչուն կրնար ըստ եւ էլ դատրասկում էի հայրենին զացող հազորդ նազը բարձրած եղիմուսից 13.000 հայեր արարանագրված սղասում էին թի, 4000 հոգի արդեն ելել էին ճիւա: 100.000 հոգի ընդունելուց ու ներգաղթը կասեցվեց, հանակարու սփյուտահայություններով հիմասքափուրյան եւ սահատուքյան գիրկը: Դայերը ըրության մեջ որտան էին երազել դրույունը բռնելու օր, եւ կարծ նորից իջակ երաք վագուրը: Զերովերն իր ընտանիքի բարձրացավ «Պոբեդա» նավադրի Դայաստան: Դայերենի հաստի ներազ սազնաղներով լեցուարի ոլիս սղիս սղասուր իրական լու համար: 1962-ին նորից եր-

Վարագույրը բարձրացավ հայրենա
կարոս մնացորդացի դիմաց: Առ
խարիծ փոխված էր, բայց Սովետա
կան Միությունը չէր փոխված
Պարզվեց, որ ոչ թե Խ.Հայաստանի
դուները փակ են արեւահայերն
առաջ, այլ կարմիր գորգ ալ փուն
եկող չկար: Մարդիկ ցավ ի սիրս ա
սում են՝ չե՛ ուզում, թող ծեզի
մնա: Բայց ուշ վեցն է... Դիմա ու
վեցն է, թե խանի միլիոն հայեր լին
են իրենց հայրենիքը: Դայ ժողով
վուսդը դիմացել է եւ դիմանալու ե
թ ոռ պինանս որպան և լուսա:

Եղանակը կազմութեան համար է հաջողական:

Եղածը Եղել է: Խոչ որ է, զարօս
շա ԵՄ դանդաղում: Սոտիկն հայ-
րենադարձից 15 տարի անց՝ 1962-ի
հոկտեմբերին Վերջին օրեր գնացի-
մեզ իցեցուց Լենինական բաղադր-
կայարանում: Դուրս Եթև Վերջին
գնացիցից: Մեզ իրադարձու-
ստանում եր «միհինգը», լենինա-
կանցիներու հետ հանդիպում, վի-

զացումները կատարվել են ՀՀ առաջին նախագահի կողմէն՝ սկսած 2005 թվականի մայիսի 1-ին:

Վերջացավ, մեկ էլ ժողովութին սեցն ինձի մոտեցան երկու մելգու Եյանցիներ՝ իմ դասարանես Սուբբե Թահմիզյանը՝ քանաստեղծ եռապուցիչ, եւ Դարուբյուն Գայայանը էլի ուսուցիչ եւ բուժական սահմանին վրա քարզմանիչ։ Փաքարվեցին։ Ինձի համար որքան ուրախ են որ առաջին դահեն հանդիպուած են հարազատ ընկերներու։ Անմիջապես տեղակորեցին մեզի հատկաց ված բնակարաններու եւ կյանքի էլեկտրականության մասին բուն խոսք դասարանի ընկերուն քերովք Փարլազյանին ճասին են ցավով իմացա, որ այս, քերովքին ալ 1946 թվին «բնակարան» էլեկտրականության մասին բուն խոսքը առել է մահացել եր սովոր։ Իր ըստ առաջին ասացին, Վիրկել եր ու որուն հանդիպեցի Երեանու Ավելի վերջ մի անգամ խոսում էին մի երիտասարդ հայրենադարձի հետ ըսի՝ մարդիկ ո՞նց դիմացան։ Դա մացան, գնա գերեզմանները՝ լինեն հողին տակ։ Քերովքին ընտանին այնտան աղբաւար էր, ինչպես որ մանային այդ օրերուն, երբ ծախը լու քան չունեին։ Անոնք, որ ունեին ծախսեցին, դիմացան։

Եթե մենք ալ՝ եղբայրս եւ մայ
1945 ին օսմանի Յանաչաւան, մենք

Վեցը, Ես ուզում Եմ Վերջակետը
դնել հոդվածիս: Ես չեմ ուզում կո-
ղիս բան ասել: Ես հայրենին չեմ ե-
կել իրեւ «Տուժիս»: Ես եկել եմ
հայրենինս միանալու: Ամեն մարդ
ազատ է աղբելու որտեղ ուզում է: Ե-
թե դարձ խոսին, մարդիկ «զահ-
լա» չունեն բարոգ լսելու: Օսարու-
թյան մեջ դղրցոցները փակվելու են
մեկը մյուսի ետքից: Եթե մենք ու-
զում ենք հայ առրիւ, դեմք է դաշ-
տանենք մեր հոդը Եւ դեռությունը:
Խսկ մեր նորանկախ հայրենիքը մեր
ոյամութենեն մնացած այս կոտր
մը հոդը թշնամիներով ուզափակ-
ված հայության Վերջին ամրոցն է,
որ եթե փոկ զա, բոլորս փլատակնե-
րու տակ կրապինք: Անոնք, որոնք
փախչում են այդ ամրոցից, ընկած-
լու են թշնամու միրանները, որ հ-
րենց արյունը խմելու է մինչեւ Վեր-
ջին կաթիլը: Եթե փակելու - բաց
դահելու մասին ենք խոսում, ինչ
ուզում են փակեն, ինչ ուզում են
բացեն, միայն Դայաստանը չփակ-
վի: Դայաստանի «ջանը սաղ» ըլլա:

Գրությանս վերջակետը դրել է
ի անհի օրերէ ի վեր եւ մտածում է
ներկայացնել խմբագրություն,
բայց հետո զգացի, որ դեռ ըստելու
բան ունեմ: Եվ ահավասիկ՝ վերջա-
բան, մահախոսական, թէ՝ հետգ-
րություն, դոմ դատեցեմ: Մելգոնյան
կրթական հաստատությունը, Մելգո-
նյան գիտերիկը ուղղակի
ծնունդն է եղեռնին: Եղեռնի մասին
սկզբից դիմի անդրադառնայի: Ո-
չինչ: Ես այստեղ դարձ կուզես ար-
ծանագրել եւ նշել, որ 1915 թվակա-
նին սկսած եղեռնի ընթացին, շատ
արագ՝ մի քանի ամսում, մեկ ու կես
միլիոն հայեր՝ արեմտահայեր
սովորաբան եւ մեռան ախորի ճա-
նապարհներուն, եւ մեկ ու կես մի-
լիոն ալ Վաշրվեցան իրենց բնօրրա-
նեն: Պատմական Դայաստանի 10-
ից 9-րդ մասը հիմա գտնվում է Թուր-
քիայում: Դայերը ցրվեցան աշխար-
հիվ մեկ, եւ կայացավ Սփյուտը օ-
տարի հոդի Վրա, որը, դարձ ասած
դիմի ըլլա մնացորդացին գերեզ-
մանը: Բայց 1915-ի նախմիրից հե-
տո, սկավին մի քանի տասնամյակ
մինչեւ 1946-ին սկսված հայրենա-
դարձությունը դեռի Սովետական
Սիոնթյուն կամ Դայաստան, Սփյուտ

բույ աղրող արեմահայերը օծ սեր ունեին հայրենիի հանդեղ մեծ հակասք եւ մեծ հույս, որ չղիշէ Վերջանան Սփյուտֆուն եւ տիշի կարենան հաստավիլ Մրարահի փետրում, Երեանում, Էջմիածնում, որոնց իրենց ծգող փառուներ էին: Ես իսկապես ալ, 1946 թվին, եր սկսակ հայրենադարձությունը, արդեռ 100.000 հայեր եկան հայրենիի, եւ հանկարծ հայրենադարձություն կասեցվեց: Եթև ուզում երկարեց Այն վերաբերմունին, որ արժանացակ արեմահայությունը իր հարենի հողին վրա՝ ախոր, անվաս հուրյուն, դադարեց ըլլալե հայ եւ դարձավ «ախողար», եւ դարզվեցավ, որ Սփյուտի հայերը՝ արեմահայերը տեղ չունին հայրենին հայաստանում: Պատմաքանները ինչո՞ն որ ուզում են քոդ «քացար»: Սփյուտի հայությունը հակացավ, որ Վերջնականապես դատապարտվում էր հայրենին հեռացարելու, եւ ժամանակի հարց թթ երբ արեմահայությունը իր վեցին տունչը փշելու էր օսարությամեջ: Այն, ինչ որ սկսել էր Օսմանյակայսրությունը եւ նոր Թուրքիան կիսաս էր մնացել, ակարտեց սովորական ուժիմը, Դայաստանի հանդերձ: Բայց այս քանը իր նույնապամուրյունը ունի. իհեցց Զարենցի «Խմբադես Հավաքը» Ուսիչ («Փոնր») օրինակ մըն ալ Մագնյանի հետ կաղզած: Որքանու առաջին ըրգանավարտները՝ թվականի զոհ որբեր գալիս է Դայաստան 30-ական թվականներուն իրենց ուսումը շարունակելու անհաջողությունը, եւ ախորվում են Սիրիի: Սիրիականի մեր ժողովուրդի դաման ծագությունը:

t tphg

արվեսի միջոցով: Փորձելով ներափառել սովորականից եւ անհայտից այն կողմ, ես ստեղծում եմ ներին մի հավիտենականություն: Խորածովս լինելով ոռուակի տարածի սահմանափակ շրջանակների մեջ՝ ստեղծում եմ անսահմանություն: Լյարդ, ուկորներ: Կենդանի ժայռեր: Կենդանի բոցսեր եւ անատուներ: Կենդանի, վառ երազներ: Անգին Վարդուս, դրանցով ես իմ դարսեն եմ հատուցում հայկական արվեստի՝ իր բազմազանությամբ, իր հակասություններով, մեր ժողովրդական երեակայության հնարներին: Այդ բոլորը ես կործում եմ ոտղակիորեն ընկալել եւ իմ ստեղծագործություններում արտացոլել մեր հայրենիի Ֆիզիկական գեղեցկությունն ու քանակությունը» (7):

1940-ից հետո Գորկու կյանքու ու արվեստ
մեծ վերածնունդ աղբեց: 1941-ին նա սիրա-
հարվեց Ազնես Սագրութերին: Գեղեցիկ եւ
քավականին Երևանադր լինելով Գորկուց,
Ազնեսն իր ամուսնու առամելությանը նոր ի-
մաս հաղորդեց: Նոր ընտանիք կազմելու
հնարավորությունը հավանաբար Երանում
արթնացրեց Խորգովի իր հիւռողությունները:
Նոր ամենական կյանքի նոր փուլը զուգադի-
դեց իր արվեստով նոր հնարների եւ արագ
փոփոխությունների առաջացնան հետ: Այդ
փոփոխությունները կարող էին մասսար ա-
ռաջանալ 1941-ի օգոստոսին Սան Ֆրանցիս-
կոյի արվեստի թանգարանում բացված իր
ստեղծագործությունների ցուցահանդեսից:
Չնայած ընդիանուր առնամբ ցուցահան-
դեսն արժանացավ իննադամների դրական
գնահատականին, Գորկին յուրահատուկ սուր
իննադամությամբ ընդունեց երեւութը: Տրված
հնարավորության համար ույզված զգալով
հանդերձ, նա տեսչում էր գտնել, ինչուս նաև
իրավիճակներու հայտնված շատ արվեստա-
գեսներ, այս ինչը չկար այնտեղ, այս ինչը
դեմք է տեղ գտնել իր առաջիկա ստեղծագոր-
ծություններուն: Ըստ բանակագործ Ռառու
Դելգի, Գորկին «ցանկանում էր ցուց տալ, թե
ինչին հեռու կարող էր «Ճպակ» դասկերը:
Սան Ֆրանցիսկոյուն նա գիտակցեց, որ դեռ
քավական չի ճպել» (8):

1941-ի իրենց ամսանությունից հետո Գորկին եւ Ազնեսը սկսեցին հաճախակի քաջակայել Խաղաղից: Ակաբնական ուղանում նույն գնում էին Կոննեկտիկուտ՝ Սոլ Ակարիի տունը, իսկ հետագայում Վիրջինիա՝ Ջումիդ Ռան Ֆարմ, Ազնեսի ծնողների ազգաւակը: Այդ այցելությունների ժամանակ Գորկին ավարտեց բազմաթիվ գծանկարներ եւ կտավներ:

Գորկին ընտակիներ հետ. 1946թ.

Կու գեանկարների անբօնազբոսությունը, առաջարկեց նրան «ազատագրել» իր ոճը՝ ներկերին խառնելով բեւեկնախնեթ (սկիմիդար), որն առավել եթերային եւ բոնկում կդարձներ իր լեթրաբաները (10):

Ընդունելով Մատթայի առաջարկը, Գորկին
ավարտին հասցեց բնության տեսարաններով
մի շարլ կտավներ, որոնցում եթերային, անք-
նազբու բարակ ներկի շերժ սուր դիտղակա-
նությանը հաղորդում է եխորեսինիստական
երեակայություն:

Գորկու վաղ՝ 1940-ականների կտավներն արտացոլում են նաև իր հմայվածությունը Կանդինսկու վաղ շրջանի ջրաներկերով եւ կտավներով, որոնցուած սոսկ անմիջական դիտողականությունից բացի քօնկուն գոյններն ու վրձնահարվածները զգացմունխային վերաբերմունք են ավելացնում բնության տեսարաններին: Կանդինսկու 1909 թ. վրձնած «Զըմե» համակառաց որու տափով ներւնչել է

Ծը» հազարաբար որու շափով օգոստոսի 4 Գորկու մեծածավալ 1942-43-ին արված «Զրվեժը» (11), որը նոր ամենահաջողված ծեռքերումներից է: Այստեղ միահյուապում են զգացմունքային անբոնագրասությունն ու անմիջական դիտողականությունը: Ինչդես Դայան Ուլյանան է նկարագրու «Մենի կարող եմ զգալ այնտեղ զրի անցնան ճանապարհը» ներեւ հիստելս եւ ժայռերի առանցքներից ջրափսների մեջ քափիվելիս» (12):

Իրավամբ մեն կարող են զգալ այդ հոսքը, չնայած Գորկու կողմից առանձնակի մանրամասնությամբ չի շետափակած դա: «Դրվեժ» իրու ներենչված վերացույուն է՝ հարուս կանաչ եւ կապույտ գույներով:

Գորկու ղասկերայնությունը փոխվեց նաև
այն գծանկարների միջոցով, որոնք նա ստեղ-
ծեց եւ աշարժեց Վիրջինիայում անցկացրած
ժամանակ: «Անգլիակացականի հնգրս»
(13), այսուս է բնութագրել նրան Գորկու կեն-
սագիր եթել Ըաբրախները: Եօգիտ բնութագ-
րուած մի առվեստագիր, որը գծանկացչություն
ու համարում էր իր երեւակայության «լաստա-

ԿՈ»:
Սինչ Գորկին ճանաչվել է որպես խորաքա-
փանց կոլորիս, նրա գծանկարները ցուց են
տային, որ նրա գովմերն առավել բացահայտ-
վում են գրաֆիկայի միջոցով: Անա թե ինչ
գել իմեր. «Գծագրությունն արվեստի հիմնն է,
Վաս Շկարիչը չի կարող գետել, բայց լա-

գծագրիչը նիւթ կարող է Ըստել» (14):
1930-ականների ընթացքում հնանադիմա-
կարների, իր ընկերների և ընտանիքի անդա-
ների ներմական ու նրանաւակ դիմանկա-
ների հիմքում ընկած եր հստակ գիծը, որը շա-
նան եր Ինգրիդ գծին: 1940-ականների սկզբ-
աներին այդ գծայնությունը դահլյանել եր լ-
մասաօրության հասակությունը, ուստի այս

սզարագրական հուսափոթյունը, բայց այս
արդեն կիրառվում էր Եկիմաս քուսերի ։
Միջամտերի ձեւերի մանրամասն ուսումնաս-
րությունների համար։

գումային երանցներով եւ սպերազօթով։
Ինչդես Գորկու կատալողը կազմող Տ
Զորյանն է գրում, Զրումիդի Ռան Ֆառն
ստեղծված կտավներում Գորկին հայտնաբե-
մանրամասնությունների լեզուն, տարած-
քյումից միշտ օգսվելու եւ իր հաղթանակ-
հասուն ոճի գումային ուժի զայտնիթը (՝
1940-ականների ամբողջ ընթացքում Գոր-
կի հետքետք ավելի շատ ժամանակ հատկա-
օգսվելու բնաշխարհից, որը նա օգտագոր-
ինն իրեն ոգետրելու որոշես հիմնական
Բուր:

Բնությունը թույլ էր տախու արվեստագեցիների համար հետաքայութեաւու աշխարհները՝ հայաստանյան իր տողությունները, սյուռութայզմի հոգեբական ֆանտազիաները եւ գուների ու գույների հետ փորձարկուածներ կատարելու իր ֆորմա տական դահանջը։ Գորկին Զբումիդի Ֆարմում մնաց 9 ամիս՝ 1944 թվական, եւ այսօտես եւ ապահովամ ուժեղից մի խնդիր է առաջականացնելու համար։

տաղմօց» իր լազարովս գրությոց սի լաս Սինէ Գորկու գծանկարներից շատերը դում են Նկառված, նրա կտավների մեջ Ն ստեղված են իր արվեստանոցի դասերին: Այնտեղ հիշողությունն իր հոգում շացնուած էր ավելի շատ դասկերներ, որոնք տագայում գումային հարաւ «դասերի Վերածվուած: Մինչ «Զրկեմը» (1942-43) թյունն էր գովերգում, այնոիսին, ինչու Գորկին էր հավանաբարաւ ճանաչել (Կանկու ազրեցությամբ), այլ գործեր, ինչու նաև, «Ինչուս է մայրիկիս ասեղնագու գոգնոցը բացահայտվում իմ կյանքու»:

վը, առաջացել են երազայիս հօսու զգացմունքներից: Գորկին այդ նկարը խոր հիշությունների հետևանք է համարել:

«Նկարելիս շատ հաճախ իմն ինձ դաշտում բյուներ եմ դաշտում, որոնք երթեմն կատ չունեն նկարչության հետ: Լսել ես, երթեւ, մի երիսայի, որն ասուած «սա տուն է», «սա մատուն է», «իսկ այն մեկը կով»...մինչ նոր մատիս անհասա խօզզաններ է անուած թղթի վրա: Ի դաշտությունները հաճախ մանկության տարիների մասին են: Մայրս շատ դաշտում բյուներ են դաշտում, մինչ ես աչեմ փակ եմ և սա թացնուած է նոր երկար գոգնոցին ամուսնած: Նա մի երկար սովորակ գոգնոց ուներ, ինչդեռ իր դիմանկարի մեջ: Մի հաւատ սեղնագործված: Նոր դաշտություններն ու գոգնոցի ասեղնագործությունը մտուած խառնաւութեան առաջացնուած: Ամբողջ կյանքին այդ բոլոր նոր դաշտերն է առաջացնուած իմ իհուողության մեջ» (17):

1944-ի ձմուանը Գորկին հանդիդուած է Անդրե Բրետոնին՝ դուետին եւ սյուրեալիզմի ինքնակոչ ներկայացուցչին: Չնայած Գորկին այդ ժամանակ արդեն լավ ծանոր էր սյուրեալիզմի տեսությանն ու գործնական կիրածանըն, նա յուրահատուկ ծանոթություն է հաւատառուած Բրետոնի հետ: Դետազա ամիսների Բրետոնը համոզուած է դաշտեարարակի ստյուկին Լեկին, որ ներկայացնի Գորկու այսաւանները: 1945-ի գարնանը Լեկին կամակերուուած է Գորկու կյանի ամենակարեսացուցահանդեսը, որտեղ ներկայացվուած են ու դիմուերի շարին նաև «Ինչդեռ է մայրիկ ասեղնագործած գոգնոցը բացահայտվուած կյանուած» (1944), «Նոր հրացանի սերը» (1944), «Սեկ տարեկան կաքնախոտը» (1944), «Արեւ եւ դերվիչը ծաղի վրա» (1944) և «Ծաղկավետ ջրաղացի ջուրը» (1944) գլուխութեան կավճերը:

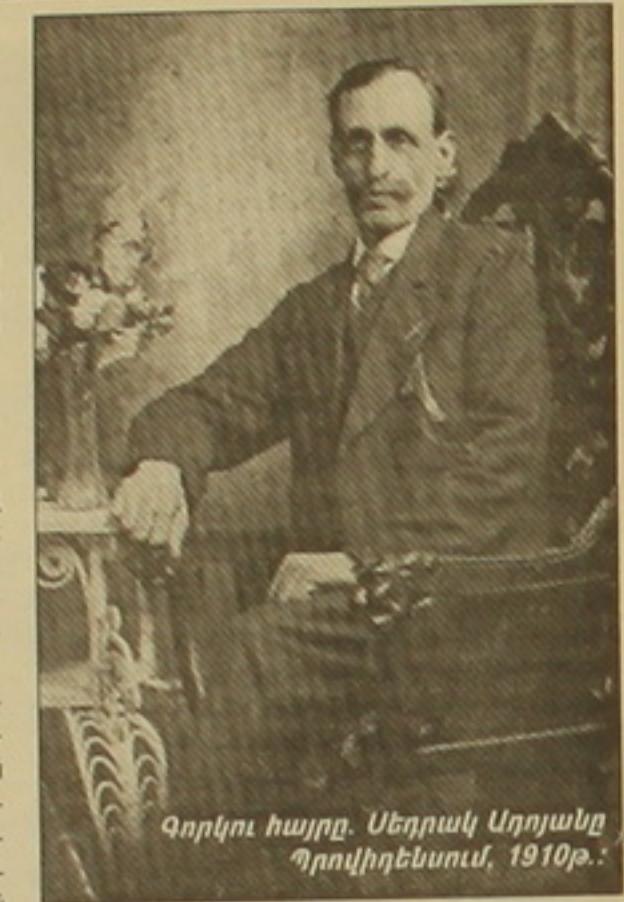
Այդ ցուցահանդեսն ու այնտեղ ներկայացված զարմանայիտեն յուրօհնակ կտավները ամրագրուած են Գորկու անունն արսուակ սոլեսիոնիզմի զարգացուած ուղղության մասնակիուած ու սոլուտյան «զարմանակն» է... Արեւ Գորկին համար առաջին նկարիչն է, որն ամբողջությամբ բացահայտել է այդ զարմինիքը: Եղել է առաջին նաև «Ինչդեռ է մայրիկ ասեղնագործած գոգնոցը բացահայտվուած կյանուած» (1944), «Նոր հրացանի սերը» (1944), «Սեկ տարեկան կաքնախոտը» (1944), «Արեւ եւ դերվիչը ծաղի վրա» (1944) և «Ծաղկավետ ջրաղացի ջուրը» (1944) գլուխութեան կավճերը:

«Շատ արվեստագետներ կողմ են ժամացու սլամները դարձած երգելու այդ բարուու իմաստներով, առանց դրա մասն ինչ փով մատահոգվելու անթափանց տոպի թանված զարմանակի մասին: Դա աչին սոլուտյան «զարմանակն» է... Արեւ Գորկին համար առաջին նկարիչն է, որն ամբողջությամբ բացահայտել է այդ զարմինիքը: Եղել է առաջին նկարիչն անունն արսուակ սոլեսիոնիզմի զարմանակն ամենախորը վերլուծութեանը: Նա է ստեղծել «իհրիդ» տերմինը՝ բնութեալու համար Գորկու երեակայության գուական երկության բնուկը:

«Շատ արվեստագետներ կողմ են ժամացու սլամները դարձած երգելու այդ բարուու իմաստներով, առանց դրա մասն ինչ փով մատահոգված է, որ առուտախան նման գույի ցուցակագրուած կամ էլ մոգարի նման դաշտանի հետ սիրախաղուած գույի: Աչքը ստեղծված է իաշելու տարբեկի գիծ գիծը՝ հաղորդալարը երկու տարածելու միջեւ... Դանարվող դիլետաններ գալու այստեղ իրենց խղճուկ վարձատության մար: Դակառակն անելու բոլոր գգոււած ներին չանսալով՝ նոան դրդելու են, որ կոմոդիցիաներու տեսնուած են ամեն բնություն, հասարակ դեյզած կամ դիլետակ, փոխանակ փորձելու այնտեղ նկարի իհրիդ, ծեւեւ, որոնցուած մարդկային բազացանուածներն են միաձուված: «Դիրա ասելով նկարի ունեն չափազանց ուսուցուություն մեջ առաջացող ներգործուն այսուությունը, որը խառնուտդ է կամ գուգորդում տանիքի եւ մանկության ու այլ իհուողություն հիսի, անոււած այն դայնանուկ, որ դիմուի փոփոք օժանակած լինի զգացնումային շնուկ» (18):

Բրետոնի խոսերը կարող էին օգտագործեալ ու կառագելու ուս 40-ականների կամ վականների քունինգի, Պոլուի կամ կտավները: Բայց բոլոր արվեստագետները որոնց հետագյուն կոչվելու են Արբարա սոլեսիոնիստներ, Գորկին եւ, որն առաջանալարի բացեց, Բրետոնի խոսերու նալոգիայի վրա իհմնված աշխարհի միացանը հատկապես հատկադիր էր այս արիստունիքի ընթացուած համարվել էր Գորկին նիսակային կտավը՝ «Լյարդն է արադա տարը» (1944):

Բույսերի մոնուանտալ դաշտի եւ գրադարանի բոցով ընդելուգված մարդի մարմնի մասերի տեսարաններով հայտնի «յարդը» ներկայացնուած է բնության, կային զգացնուածների եւ սյուրեալիզմի շիկական կողմի արվեստագետի խորհրդական բյունների «հանրագումարը»: 1945 թ. հունիսի 4-ին Գորկին գրուած է լուգը՝ Վարդուշի ու առաջին տարին եմ աշխատուած առանց Տ

**Գորկու հայրը. Սեղմակ Աղոյանը
Պրովիդենսում, 1910թ.:**

սական հոգսերի: Պր Լեփին վաճառեց իմ նկարներից յոթը» (19): Ոգեսնչված այս կարծիքությունից, Գուլյին շարունակեց հաջորդ երեք տարիներին ծեփ նոր հնարներ գտնել՝ միւս դահլյաննելով երեակայության եւ իննակենսագրության ամուս թելերը: Մինչ որու աշխատանիներ դարձան առավել «նկարչական» հաճախ դարունակելով չափազանց նուրբ գումային անցումներ, ուժիներն իրենց զգացական տղավորության համար դարտական են նրանքաւակ գեղագրության: «Գութանը եւ երգը» կտավը (1947) ներառուած է վերնույալ երկու համականություն՝ միաժամանակ շարունակելով արվեստագետի մտորաներն իր հայրենիքի մասին: Այսեղ հայկական գութանի ընդունված ծեւը փոխարինված է լիրիկական մի գեռվ, որն անցնուած է նրբութեն գումազարդմած աբստրակտ ուժիներով:

Հարունակելով «Լյարդն է ափաղախի կատարը» կտավում բնաշխարհի եռտիկայի նկատմամբ առվեստագետի արտահայտած հետարրասիրությունները, «Գութանը եւ Երզը» կտավը շետք դնում է թեղմնավորման եւ զարգացման դասկերների վրա: Դրան առվեստագետին տանը են սկսած 1944 թվից, ինչողև հոււում է մեզ իր բոջ գրած հետեւյալ նամակը: «Վարդուս, սիրեիս, իմ միտքն զաղված է նկարելով մեր տան մոտի Ապրյանների դաշտում մեր օգտագործած հայկական գութանները: Դիշո՞ւ ես: Ես մի հաս փայտից բանդակել եմ: Ուղարկելու եմ Կառունին: Թես կարողակերացնել, թե ձեւերի ինչողիսի բազմազնություն են առաջացնում մեր հայկական գութանները, այն գութանները, որ մեր նախնիներն են օգտագործել հազարավոր տարիներ շարունակ ուսախության, դժվարությունների, աշխատանի եւ բանաստեղծությունների հորինելու ժամանակ: Գութանը երեք դեմք է հարմար գերեզմանաբար համարել խորդովից եկած մարդու համար» (20):

Արվեստագետի հետազա մի բանի գործերի վերնագրերը՝ «Ածխացած սիրելիներ» (1946), «Անհասաննելին» (1946), «Նուր խաղ» (1946), «Սահմանը» (1947), «Տառապան» (1947) արտացոլում են Գորկու խիս ինքնածանաչողական եւ երեխն մելամաղձու տաճարդությունը: Դրանի նաեւ կանխատեսումները այս ողբերգական իրավիճակների, որոնցում նա հայտնվելու է հետազում: 1945-ի հունվարին իր արվեստանոցում ծագած հրեշտակ ոչնչացրեց նրա հայրութավոր գծանկարները, ուրվանկարները եւ գրերը: Նույն տարվա փետրվարին նա ենթարկվեց խոցելելի վիրահատությամ: Էալեառան առ օժբահատություն

հատության։ Կազմակա այս թրախտությունը ներին, Գորկին ստեղծեց մի շարժ կարեւու գեանկարներ եւ գերազանց կատալունք։ Գորկին եւ իր ընտանին այդ ամռանը վերադարձա Զբուհիդ Ռան Ֆարմ ազարակը, որտեղ արվեստ ազգեց նկարեց 242 գեանկար, շարունակեց ընդայնել «հիբրիդ» ձեւեր ստեղծելու իր շառավիղո՞ւ բույսերը, կենդանիներն ու մարդկան ին անառողջիան միահյուսելով զարմանա շերտի զարգացման և առաջարկելով իրա

լիորեն զգայական կառուցների մեջ:
1949-ի փետրվարին Գորկին իր կյանի վե-
ջին միանձնյա ցուցահանդեսը բացեց Ժյու-
լիեն Լեվի տաևկերաստանում: Ցուցահանդե-
սը, որն ընդգրկում էր այնուհի գլուխգործոց
Եթ, ինչողիսի են «Լյարդն է աշաղայի կասա-
ր» (1944), «Պարտեզ Սոչիով» (1941) և
«Նուրբ խաղ» (1946) կտավները, դարձա-
գորկու կարիերայի յուրածեսակ ստուգատեսը
Նունավոր Բնադրա եւ արստակ էլեմեր-
տիննիզի խոսնակ Կիբմեն Գրինբրգը ու

50 «ԱՄԵՆԱ - ԱՄԵՆԱ...»-ՆԵՐԸ

ՈՎ ՈՎ Է ՀՈԼԻՎՈՒԴՈՒՄ

1

2

«Սուվլայմ» ամերիկյան կինոհամեսը արդեն յոթերորդ անգամ հրադարակել է իր ավաղական դասակարգությունը, որտեղ դրվագներ, բնադրատուրյունն ու հեզմամբ այնուև են միախառնված, իմլուս հմուտ քարմեմի դաշտասած կոկրեյլում:

1. Ամենաարակարգը
ԶՈՒԻ ՌԵՓ
2. Ամենաքանչը
ԶՈՒԻ ԼՈ
3. Խաղընկերներին ամենից հաճախ սիրահակող
ԶԵՆԻՔԵՐ ԳԱՐՆԵՐ
4. Ջոզբու կոչում սանալու ամենահավական թևնածուն
ՄԵԼ ԳԻԲՍՈՆ
5. Ամենաչողական տաղանդը

- ՈՍՅԱՆ ԳՈՍԼԻՆԳ**
6. Կաս սցենարերն ամենահանդուժող ԲԵՆ ԱՖԼԵՅ
  7. Ամենասպասելի անցումը Երաժշտությունից կինն ԱՍՄԹԻՆ ԹԻՄԲՐԵԼԵՅՑ
  8. Ամենաարակարգը Վերելը դեմի «Օվկար»
  9. Ենուանատեսային կարիերան շարունակությունը ամենահավանական թեկնածուն ՄԵԹ ԼԵԲԼԱՆԿ
  10. Ասեղօգործական ամի ամենամեծ կարիքակոր ՍՍՈՒ ԳԵՍԻՒԲ ՓՈՐՔԵՐ
  11. Ամենակարուր հոգեվերլուծոյի օգնության ԲՐԻԹԱՆԻ ՍՓԻՐՍ
  12. Ամենահարուածը՝ թշնամիներ ունեալու առանձին ՄԱՅՔ ՍՈՒՐ
  13. Ամենանելանաղձուը ԶԵՅՋ ԳԻԼԵՆՇՈՒ
  14. Ամենաշղոնքնենիկը ԿԻՆՆԵՆԹ ԳԱԼՈ
  15. Ամենապատեմող իմիջը ՄԱՐԱՆՆ
  16. Ամենաանկախը ԲԻՆՈՆ ՆՈՈՒԼ
  17. Ամենաանեսեսկողը Խաղընկերության կողմից ԲԻՄ ԲԵԹՐՈՒ
  18. Ամենասպասելի 18-ամյակը ՊԻԼԾԻ ԴԱՏ
  19. Ամենանարկվող կուրծը ԼԻՆՈՒ ԼՈՐԱՆ
  20. Ամենաչիննարկվող կուրծը ԹԱՐԱ ՈՒՐ
  21. Ամենաահողոց սեփական կրծով ԶԱՄԵՐ ԶԵՄՈՒՆ
  22. Ամենանրառած գովազդը՝ աստի մասնակցությամբ ՆԿՈՒ ԶԻԴԱՍ («Ճանել 5»)
  23. Ամենասընթաց վերելը ԶԵՅՄԻ ՖՈԹՈ
  24. Ամենախնդով սյուժեային գեեցը «ԾԱՄ ՕԳՆՈՒԹՅՈՒՆ»

15

ԴԵՌՈՒՏԱՍՍԵՐԻԱԼ

25. Ամենատանջակարգ իր տարիի համար ԻԹԱՍ ՇՈՉ

26. Խաղընկերներից առաջ անցնելու ամենահավանական թեկնածուն ԴԱԿՈՏԱ ՖԵՆԻՍ

27. Ամենաանթարժ հիյությունը ՈՒԶ ՈՒԽՉԵՐԱՓՈՒՆԸ «ՍՍԱՓՈՈՒ- ԹՅԱՆ ՏՈՍՎԱԲԱՆՈՒ» ֆիլմում

28. Ամենագովազդված հիյությունը ՁՈՒԼԻՆ ՈՈԲԵՐՈՄ

29. Ամենաարօնինակ անունը՝ նույնիսկ նույնական դամբերի զավակի համար ԷՓԼ (ԽՍՉՈՐ) ՓԵԼԹՐՈՈՒ - ՄԱՐՏԻՆ

30. Աստի իմիջին ամենից համարաշասխանող ՓՈԼ ԶԱՍՏՏԻ

31. Ամենատաղակորից դերյութը ԲՐԱՅԱՆ ՀԱՐՄԱՐ

32. Ա կարգի ոերասան կոչվելու ամենաարժանի ՔԼԱՅՑ ՕՈՒԵՆ

33. Ամենաարագ ամոն երեխաները ՊԱՐԻ ՓՈԹԵՐԻ ՄԱՍԻՆ ՊԱՏՄՈՒ ՖԻԼՄԵՐԻ ԴԵՐԱԿԱՏԱՐՆԵՐԸ

34. Ամենաանհամարատասխանը ԲԵԲԻ դերին ԲՐԻՆՇԻՆ ԲԵՅԼ

35. Տարբեր դրմիերաներում եւ արարություններում ամենից հաճախ նույնական մեջին ԲՐԱՅԱՆ ՄԱՐՏԻՆ

ԲԱՅ ԼԻՆ

36. Ամենից հաճախ լուսանկարվող ՆԻՒ ՎԱՐՈՍԼՈՒ

37. Ամենահասաւութը ԱՍՏԵԼԻՆՍ ԶՈԼԻ

38. Ամենաարահայիշը լուջ ֆիլմում ԶՈՒԼԻՆ ՍՈՒՐ

39. Ամենաանարահայիշը հոլիվույան ֆիլմում ԶՈՒԼԻՆ ՍՈՒՐ

40. Ամենաարահայիշը ցանկացած ֆիլմում ՄԵՐԻՆ ՍԹՐԻՓ

41. Ամենաանարահայիշը ունեւ ֆիլմում ՎԻՆ ՌԻԶԵԼ

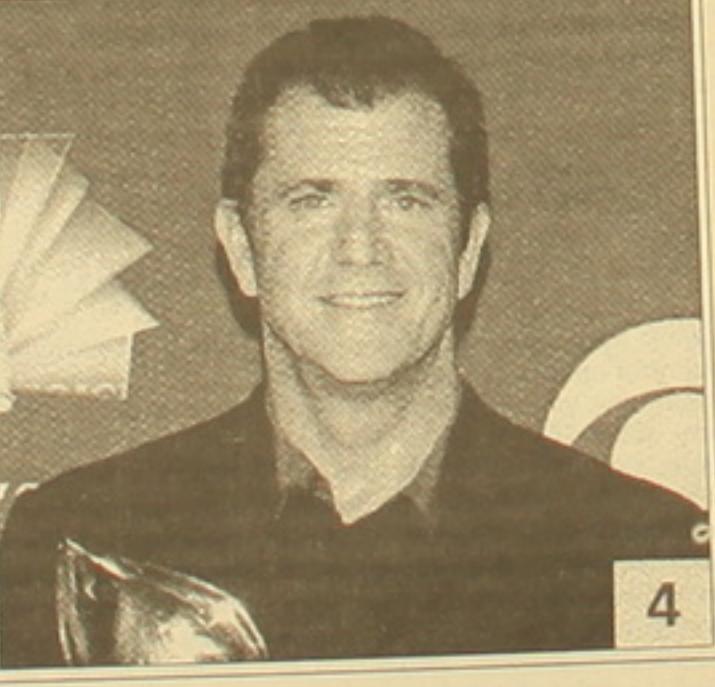

25

42. Ամենաանհաջող ընտված դերակատուին ՔԵՅՅ ԲՈՍՈՒՈՐՈԹԸ՝ ԱՍՆՐԱ ԴԻՒ ՌԵՐՈՒ
43. Կարկ ամենից օաս վերականգնածը ՉԱՐԼԻ ՇԻՆ
44. Ամենաանհամոզիչ կերով վերականգնված Վարկը ՈՒԽՆԻՆ ՔՅՈՒՆՈՒԹՅՈՒՆ
45. Ամենահեռու անդամանությունից ԴԵՅԿ ԸՆՓԵԼ
46. Ամենից վաղ բուօակի ուղարկվածը ԶԵՅԼԵՍՈՒ
47. Ամենանրառած սկսնակը ՄԻԵՍԱ ՄԻԼԵՐ
48. Ամենահետարրացար միությունը ՁՈՒԵՆԹԻՆ ՏԱՐԱՍԻՆՈՒ Եւ ՍՈՒՅԱ ԿՈՊՈՈՒԸ
49. Բերսելերի ամենասպասելի իմիջնակը ՓԱՄԵԼԱ ԱՄԵՐՈՍՈՒՆ
50. Ամենաանհաղեցին ՈՐԵՍ ՂԵ ՄԱՍՏԵԾՈՒՆ

3

4

Արժե դիմուլ

14 մարտ, 00.55 Ամենակոր

«Գալամայրը»*** Ուժինուր Գարդելի Լավագ: Դերերում. Սոնկան Գերեհուր, Ուառ Բուկա, Միկել Պուախոյ: Խամահ, 1996:

Դրամահիկ սիր դաշտուրիում՝ ըս Տուգանի կերպայի համանում ստեղծագործության:

15 մարտ, 22.40 71

16 մարտ, 22.00

«Ֆրանկենստյուն»* Ուժինուր Բեկն Զոնոր: Դերերում. Լյու Գու, Ալե Նյուման, Ժյուլ Դելիջ, Ուկյան Քըր, Ժան Ուունուր: ԱԱՆ, 2003:

Սերի Ծելի բազմից էկրանավորված ֆանտասիկ վերջունու կինոտարբերակն է:

15 մարտ, 23.00 Ամենակոր

«Սուր տարին»* Ուժինուր Ժան Ժիրու: Դե-

րում. Ժան Գարեն, Ժան Կլոդ Բրիայ, Դա- նիել Շարու: Խամահ - Խամահ, 1976:

Պարողական օբյետումներով գանգստեական ֆիլմ, որտեղ Գարենը խաղացել է կերպին դերու:

15 մարտ, 23.00 Կուլտուրա

«Սցենկ զավախի լեյի Սակրեբը»** Ուժինուր՝ Ունան Բայայան: Դերերում. Նա- սայա Անդրեյչենկո, Ալեսանդր Արդուկով: ԽՍԴԱ:

Նկալյա Լեսկովի համանում ստեղծագործության էւպանագում է, որի հերոսն սիրությունը կողմից ԲԻԿՈՒ ԶԻԴԱՍ («Ճանել 5»)

23. Ամենասընթաց վերելը ԶԵՅՄԻ ՖՈԹՈ

24. Ամենախնդով սյուժեային գեեցը «ԾԱՄ ՕԳՆՈՒԹՅՈՒՆ»

Ֆրանսիա - Գերմանիա, 1978:

Դոգբրանական դրամա, եկընտրանի առաջ կանգնած կանոն դիմանկար:

17 մարտ, 02.25 Կուլտուրա

«Ուժեղ Ֆեղդինանդը»** Ուժինուր՝ Ալե- սանդր Բլուգի: Դերերում. Դայն Շուբերս, Վե- նենա Ուուդլի: Գերմանիա, 1975:

Կանոնում մնադասների մրցանակին ար- ժանացած երգիծական կատակերգություն նախկին ուսիկանական սրայի մասին, որը խուռ ծեռնարկության դադարանության տեսնեն:

18 մարտ, 21.20 Կուլտուրա

«Օբրէվալի զաղսնից»** Ուժինուր՝ Մի- ելիանց Անդրեյչենկո: Գյունակոր դերու: Մի- կակա Վիսիս: Խամահ, 1980:

Ունանիկ սիրավետ՝ Ժան Կուկոյի «Երկ զախանի արծիվը» ստեղծագործության հիման վրա:

18 մարտ, 23.50 Ծոլակար

«Եկրոլա»** Ուժինուր՝ Լար Ֆուն Թերեր: Դերերում. Ժան - Սակ Բար, Բարբար Չու- լուկա: Դանիա - Խամահ - Գերմանիա - Ավստրիա - Ծվեյցա- րիա - Ուասասան, 2000:

Դեմպատեազմյան Գերմանիան դատկե- ված է կաֆկայական ընորատության ոգով:

19 մարտ, 23.25 Կուլտուրա

«Բրազիլիա»** Ուժինուր՝ Թերի Գիլիամ: Դերերում. Զոնաթան Փրայս, Ուութ Ռի: Դանիա: Խամահ, 1985:

Բարձրակարգ ֆանտասիկա:

20 մարտ, 17.25 Կուլտուրա

«Կորուայլ մանկություն»** Ուժինուր՝ Սիկոյա Գուրենկո: Դերերում. Յուզանա Բուտսկով, Ալեսանդր Կայսա- գին, Գեորգ Բուլկով, Ժանն Բուլտուկա, Ուլան Բիլուկ: ԽՍԴԱ, 1976:

Դվարիկին մանկության հուշերից հյուած կինոկատավան արժանացած է մի շարժ փառա- տունակ մրցանակների:

20 մարտ, 02.30 1-ին կանալ

«Լուսային հայրիկը»* Ուժի

